

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One
Weekend

on

MACKINAC
ISLAND

AMANDA ZOOK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

One Weekend on Mackinac Island

Amanda Zook

Telif Hakkı © 2024 Amanda Zook Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Lütfen bu yazarın çalışmalarına saygı gösterin. Bu e-Kitap/kitap yayınının hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

NOT: Bu e-Kitabı Amazon KDP üzerinden satın almadıysanız veya Kindle Unlimited Programı aracılığıyla indirmediyse, çalışmamın korsan bir kopyasına sahipsiniz demektir. Onu silmenizi ve aldığınız yere asla geri dönmemenizi öneririm. Telif hakkı ihlali bir suçtur.

Daha fazla bilgi için adres: amandazook@amandazook.com İlk ciltsiz

baskı Kasım 2024

Kapak tasarımı KiWi Cover Design tarafından

yapılmıştır <http://www.amandazook.com>

Contents

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [Sonsöz](#)
- [Ayrıca Yazar](#)
- [Hakkında](#)

Bölüm 1

Kat

T Tekne yoğun bir güçle ileri geri sallanıyor ve vücudumun kontrolsüzce sallanmasına neden oluyordu. Tutundum. Yapışkan, yıpranmış vinil koltuğun pürüzlü dokusunu parmak uçlarımda hissediyordum. Keskin balık kokusu havada asılı kalmış, dizel dumanı kokusuna karışmıştı. Kalbim hızla çarparken, ritmik gümbürtü kulaklarımda yüksek sesle yankılandı ve damarlarımda dolaşan adrenalini yoğunlaştırdı.

Bunun suçlusu kardeşimdi.

Tamam. Bu tamamen adil değil. Todd, nişanlısının hayatı boyunca hayalini kurduğu düğünü düzenleyerek gerçekleştiriyordu.

her zaman hayal etmişti. Ve güzel gelini benim en iyi arkadaşım olduğu için onu bu konuda suçlayamazdım.

Düğün için heyecanlı olsam da, Büyük Göllerden birinin ortasındaki bir adaya tekneyle seyahat etmeyi gerektirmeyen, daha erişilebilir bir yeri tercih ederdim. Mackinac Adası'na giden feribot yolculuğunun doğal ve keyifli bir deneyim olması gerekiyordu. Huron Gölü'nün kristal berraklığındaki turkuaz sularının çarpıcı manzaraları, teknenin hafif salınımı ve ferahlatıcı esinti vaatleriyle, turist rehberleri eşsiz bir ada macerası için beklenti yaratıyor.

Size anlatmadıkları şey ise fırtınalar yaklaştığında neler olduğudur. Gökyüzü ve su giderek grileşir, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemeyi imkânsız kılan tek, gölgeli bir genişlikte birleşir. Dalgalar büyüyordu ve feribot, midemle birlikte, giderek sertleşen suda şiddetle sallanıyordu.

Feribotun alabora olduğunu zihnimde canlandırdığımda, üzerime bir endişe dalgası çöktü ve gömmek için çok uğraştığım tüyler ürpertici anıları serbest bıraktı. Gözlerimi sıkarak kapattım, avuçlarımı yüzüme bastırdım, görüşümü dolduran istenmeyen görüntüleri engellemek için çaresizdim.

Kendi kişisel işkencemin içinde kaybolmuş bir halde, kulaklarımda yankılanan sesi kakofoniye yarana kadar yanıma oturmuş olan kişiden tamamen habersizdim.

"Hey, Kit. Bu düğün için hazır mısın?"

Tanıdık geldikçe gözlerim açıldı, sonra içten içe inledim. Owen Stanton. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Varlığımın belası. Cazibesi yadsınamazdı, çıldırtıcı varlığı sürekli bir işkenceydi, yine de ulaşılamaz olarak kaldı, kalbimin serbest bırakamadığı bir hayalet.

Bankta yanıma oturdu, iri ve güçlü gövdesi mevcut alanın orantısız bir kısmını kaplıyordu. Üzerimdeki kahverengi süet ceket

Bir zamanlar gençken gıpta ile baktığım, geniş omuzlarına tam oturuyordu ve benim hatırladığımın tam tersiydi. Artık bir çocuk değildi. Kare çenesini kaplayan hafif bir kırçıl tabakasıyla, sert ve yakışıklı ... ve tamamen erkek görünüyordu.

"Kit?"

Ahmak. Hakaretinin acısı hâlâ geçmemişti ve zihnimin sahneyi yeniden kurgulamasına, acımasız sözleri tekrar tekrar çalmasına engel olamıyordum. Ben on dört yaşındaydım, o ise on altı. Yıllardır aşık olduğu çocuğa yaklaşma cesaretini bulmanın eşiğinde bir kızdım. En derin duygularımı paylaşmaya niyetlenmişim, ama daha kendimi açamadan zalimlikle karşılaştım ve kalbim paramparça oldu. Sadece bir kez duymuş olmama rağmen, keskin ve acımasız sözleri bugün bile zihnimde yankılanıyor.

Aptal Kit.

Bana Kat yerine Kit diyen tek kişi Owen'dı. Aptalca bir şekilde bana karşı farklı bir şeyler hissettiğini, kalbinde özel bir yerim olduğunu düşünmüştüm. Ne zaman bu lakabı kullansa gülümser, o şakacı şefkat anlarının tadını çıkarırdım. Ta ki hakaretle eşleştirildiğini duyana kadar. Bir zamanlar tatlı ve sevimli bir lakap olan "Kit", şimdi tiksintiyle geri çekilmeme neden oluyor, her söylenişinde fiziksel bir yaltaklanma yaratıyordu.

"Ne?" diye homurdandım, lakap zihnimde keskin ve istenmeyen bir yankı yaparak dişlerimin birbirine çarpmasına neden oldu.

Dostça olmayan cevabımı fark edince kaşları çatıldı. Bakışları gereğinden uzun bir süre üzerimde kaldı ve beni incelemesinin ağırlığı altında kıvrandırdı. Gözlerinin gri mavisi hiç değişmiyordu ve bakışlarının yoğunluğu sanki içimi görüyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Kalbim pişmanlıkla sıkıştı, kaba ses tonumun acısı devam ediyordu.

Son görüşmemizin üzerinden yıllar geçmişti ve dudaklarımdan dökülen ilk kelimeler sert bir öfke fısıltısıydı. Ben böyle biri değildim.

"Hafta sonu için heyecanlı mısın diye sordum?" diye cevap verdi, sesi eğlenceyle doluydu, belli ki yersiz tavrım için beni rahat bırakmıştı.

"Tabii ki. Bu düşün uzun zamandır bekleniyordu." "Öyle." Arkadaşlarımızın yaklaşan düşünlerinin beklentisi yüzümüze ortak bir gülümseme getirdi. Ama sonraki sözleri gülümsememi azalttı. "Anladığım kadarıyla bu hafta sonu birlikte çalışacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen baş nedimesin, değil mi?" Başımı salladım. "Ben de sağdıç olduğuma göre, görevimiz bu düşünün sorunsuz geçmesini sağlamak."

"Peki, bu nasıl oluyor da birlikte yakın çalışmamız gerektiği anlamına geliyor?"

"Bilmiyorum. Senin bildiğini umuyordum. Tria'nın bana söylediği buydu."

Ugh. Tria. En iyi arkadaşım ve kardeşimin nişanlısı. Owen'a olan aptalca aşkımı hep biliyordu. Yine burnunu sokan oydu. Todd'la olan çılgın mutluluğu, diğer herkesin de onun kadar mutlu olması gerektiğine inanmasına neden olmuştu.

"Yapabileceğimiz pek bir şey kalacağını sanmıyorum. Yakın işbirliğine gerek yok."

Owen omuz silkti ve yüzünü ön tarafa dönmek için koltuğunda kaydı. "Sen öyle diyorsan."

Küstahça bir cevap verecektim ama o anda feribot iskeleden uzaklaştı. Kızgın dalgalar tekneye çarptıkça teknenin sallanması daha da belirginleşti ve ritmik ama rahatsız edici bir gıcırta sesi çıkardı. Parmaklarım yine artan bir gerginlikle koltuğumun kenarını kavrarken dudaklarımdan bir dehşet çığlığı kopmak üzereydi.

"Todd sana onuncu doğum gününü kaçırmamızın gerçek nedenini hiç söyledi mi?" Owen sordu.

Bu rastgele soru beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Hatırladın mı? Doğum günü partine çok geç kalmıştık, ailelerimiz çok kızmıştı."

"Todd'un bir ay boyunca cezalı olduğunu hatırlıyorum." Owen utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Evet. Ben de öyle."

"Ee, ne oldu?" Merakımı uyandırarak sordum. Partime neden katılmadıklarını hiç bilmiyordum. "Çocuklara" yönelik bir partiye katılmakla ilgilenmediklerini varsayıyordum. Benden iki yaş büyük olduklarından, partimin çocukça ve sıkıcı olacağını düşündüklerini anladım. O zamanlar bu beni incitmişti. Ağabeyimi ve arkadaşlarını örnek alırdım. Ve partime katılmamaları canımı yakmıştı.

"Duke'ü hatırlıyor musun?"

Aklımda bir isim aradım. Aklıma kimse gelmedi.

. bir dakika ... hariç ... "Çiftçi McCorkle'ın atını mı kastediyorsun?"

McCorkle çiftliği evlerimizin hemen arkasındaydı ve sadece ince bir ağaç sırası ve harap bir çitle ayrılmış olan arka bahçelerimizden her zaman gübre ve saman kokusu yayılırdı. Birçok kez uyandığımızda Bay McCorkle'ın ineklerinin çitin üzerinden bizim bahçemize girdiğini görürdük. En çok annemin bahçesini seviyor gibiydiler. İzinsiz girenleri bildirmek için Çiftçi McCorkle'ı hızlı arardı.

Duke çiftlikteki tek attı. Benim genç bakış açıma göre, devasa ve korkutucu bir yaratıktı.

Ve kötü.

Arkadaşlarımızın evlerine gitmek için McCorkle'ların arazisinden geçerdik, ama sadece iri yarı, beyaz aygır Duke gölgelerde pusuya yatmamışsa. At çok bölgeciydi ve insanlar arazisine girdiğinde agresif tepki verirdi.

"Bir ve aynı," diye yanıtladı Owen, kıkırdarken gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

"Ne oldu?" İkisi söz konusu olduğunda sadece hayal edebilirdim. Gençken yaşadıkları vahşi, pervasız maceralar efsanelere konu olmuştu.

"Partinize yetişmek için geç kalıyorduk."

"Demek tarladan geçen kestirme yolu kullandın," diye tahmin ettim. "Evet. Büyük hata."

"Duke dışarıda mıydı?"

"Evet. İlk başta onu görmedik. O beyaz bulanıklık üzerimize gelene kadar evde güvende olduğumuzu sanıyorduk."

Zihnimde canlandırabiliyordum. O dev atın bana doğru geldiğini görseydim, altıma işerdim. "Nasıl kaçtın?"

"Biz yapmadık. Kaçmak için yapabileceğimiz tek şey bir ağaca tırmanmaktı."

İnançsızlık ve eğlence karışımı bir kahkaha patlattım. "Hayır. Gerçekten mi?"

"Evet. Önce Todd koşarak yukarı çıktı, dallar incelmeden önce gidebildiği kadar uzağa gitti. Ben de tam zamanında ağaca tırmandım ve Duke'un çenesini kırmaktan zor kurtuldum. Bu Duke'u daha da kızdırdı. Ağaca birkaç kez tekme bile attı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"O atın arazisine giren insanlarla sorunları vardı. İneklere tahammül etmesine şaşırdım."

"Sanırım dört ayaklı yaratıkları iki ayaklılara tercih ediyordu."

"Tabii adınız McCorkle değilse."

"Doğru. McCorkle'ın o hayvanlar üzerindeki kontrolü etkileyiciydi."

"İsimlerini seslenirdi ve onlar da koşarak ona giderdi. Duke dahil."

"Duke'a yaptığı çağrının partinize gelmemiz için çok geç olması çok kötü."

"O ağaçta ne kadar kaldın?"

Owen omuz silkti. "Birkaç saat. O dalda oturmaktan kığım uyuştı. McCorkle sonunda Duke'u eve çağırdığında bacaklarım o kadar ölmüştü ki zar zor aşağı inebildim. Todd da en az benim kadar kötü durumdaydı. Evinize vardığımızda oldukça kötü görünüyorduk. Giysilerimiz yırtılmıştı ve üzerimiz özsü, kir ve yapraklarla kaplıydı. Sanırım ailelerimiz kıyafetlerimizin mahvolmasından çok

kendi sıyrıklarımız ve çürüklerimiz. Ve tüm partiyi kaçırdığımız gerçeği."

"Bunu hiç bilmediğime inanamıyorum."

"En güzel anlarımızdan biri değildi."

Kıkırdama o kadar ani ve beklenmedikti ki, bir balon gibi patlamış gibiydi. "Eminim." Balon patladığında ve kıkırdama serbest kaldığında, kontrol altına alınamadı. Bir at tarafından ağaca hapsedilmiş iki çocuğun görüntüsü zihnimde oynamaya devam etti ve beni daha da çok güldürdü.

Vapurdan gelen keskin ve sarsıcı bir sarsıntı içime korku dolu bir ürperti gönderdi ve beni anında ayılttı. Gözlerimi kırıştırdım ve hâlâ feribotta olduğumu görünce şok oldum. Owen'ın hikâyesi beni benden almıştı. Zihnim görüntülerle dolmuştu, anılar o kadar canlıydı ki teknenin sallanışını bile fark edemiyor ya da korku hissedemiyordum.

Feribot iskeleye yanaşmıştı ve sürekli bir insan seli feribottan inip iskeleye doğru ilerliyordu. Onların gidişini izledim, zihnim hâlâ şokun etkisindeydi ve tamamen dağılmamış olmama şaşırmıştım.

Bakışlarım yanımdaki adama kaydı, aklım başımdan gitti. Her zamanki büyüleyici gülümsemesini takındı, her zaman kalbimin küt küt atmasına neden olan gülümsemesini. Yüz ifadesinden daha fazla bilgi edinmek umuduyla ona daha yakından baktım. O gülümsemenin ardında bir şey mi vardı? Sırrımı biliyor muydu? Çıldırmanın eşiğinde olduğumu bildiği için mi bu hikâyeyi anlatmıştı? Hareketleri beni önemseme arzusundan mı kaynaklanıyordu?

Başımı salladım. Bu imkansızdı. Nitwit Kit yine olmayan şeyleri diliyordu.

Son yolcular da ayrıldıktan sonra ayağa kalktı ve bana doğru bir el uzattı, gözleri beklentiyle parlıyordu. "Gidelim mi?"

Bölüm 2

Owen

H GÖZLERİ TİTRİYORDU, ama elimi tuttu, parmakları serin ve nemli bir şekilde elimdeydi. Onu bir içki gibi içime çektim.

Ayağa kalkarken açlıktan ölmek üzereydi. Altın sarısı saçlarının gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüğü, hafif makyajıyla birleşince nostalji hissi uyandırıyor, bana tasasız gençlik yıllarımızı hatırlatıyordu. Yıllardır gizliden gizliye aşık olduğum genç kıızı gördüm.

Omzumun hemen üstünde, o kadar küçüktü ki kendimi onu çenemin altına sıkıştırmak isterken buldum, koruyucu bir özlem kısa bir an için onu ele geçirdi. Ben koridordan aşağı inmek için hareket etmeden oyalanırken, o

sorgulayan mavi gözler üzerimdeydi. Gençliğimin kaprisli fantezilerini, uzun zamandır önümde duran kadının başrolde olduğu hayallerimi bir kenara bıraktım ve ona feribottan inene kadar eşlik ettim.

İskeleden aşağı inip şehrin merkezine doğru ilerlerken elini elimde kilitli tuttum. Havadaki soğuğa rağmen her yerde insanlar vardı ama bu Mackinac Adası'nın ilginçliğini azaltmıyordu.

Bu ada zamanın dışında var olmuş gibiydi, farklı dönemlere ait unsurları harmanlıyor, aynı anda birden fazla yüzyıla aitmiş gibi hissettiriyordu. Zamansız bir yer, yüzyılların üst üste bindiği ve birbirine karıştığı bir yer. Manzara, zarif mimarisi ve atlı arabalarıyla Viktorya döneminin cazibesinin, bisiklet dolu sokakların ve turist kalabalığının hareketli modernliğiyle yan yana geldiği bir karışımdı. Önümdeki manzara, tanıdık olanla unutulmuş olanı harmanlayan bir goblen gibi açılıyordu.

Bizi Grand Hotel'e götürecek olan, muhteşem atların çektiği bordo renkli araba kaldırımın kenarında bekliyordu. Gösteriş benim için biraz fazlaydı ama Kat'in onu son derece çekici bulduğu açıktı. Kırmızı cübbesi ve siyah silindir şapkasıyla resmiyet timsali bir uşak, üstü kapalı arabanın kapısında durmuş, ona içeriye kadar eşlik etmeyi bekliyordu.

Arkasında, düz yataklı bir at arabası, kısa süre önce yanaşan çok sayıda feribottan bavullarla yükleniyordu. Araç, yükünü lüks tatil köylerinden aile tarafından işletilen küçük hanlara kadar her türlü konaklama yerine teslim ederek adanın etrafında dolaşacaktı.

Ana Cadde'deki hareketli mağazaların ve canlı restoranların önünden geçerken, araba ileri atılıyor, sokaktaki toynakların ritmik şakırtısı havayı dolduruyordu. Biz yolumuza devam ederken, arabanın sürücüsü tekerleklerin gürültüsü arasında yankılanan sesiyle bize bir yığın bilgi verdi. Adada bulunan yedi yüz attan ikisi olan Belçika atları Vern ve Judge'ı tanıttı. Ve

Görünüşe göre birçok atın ürettiği gübre, kelime oyunu yapmadan, onların iki numaralı ihracatıydı.

Yol yokuş yukarı kıvrılıyordu ve sağ tarafta küçük bir taş kilisenin gökyüzüne doğru uzanan çan kulesiyle, sol tarafta ise çocuklarla dolu bir oyun alanıyla bir okulun durduğunu fark ettim. Beş yüz yerli, bu güzel adayı yıl boyunca evleri olarak görmek için sert kışlara ve daha sakin olan sezon dışı dönemlere göğüs germiş. Yaz aylarında adanın sakinleri, çoğu mevsimlik çalışanlardan oluşan beş bine ulaşıyordu. Mackinac Adası'ndaki hareketli yaz kalabalığı sadece turistlerin geldiği bir yer izlenimi verebilirdi, ancak güçlü bir topluluk hissi vardı ve bu da burayı geçici bir tatil yerinden çok canlı bir köy gibi hissettiriyordu.

Sonunda, Yıldızlı Çağ'ın ayakta kalan son Grand Dames'lerinden birine yanaştık. Sadece doksan üç günde inşa edilen Grand Hotel kısa sürede Mark Twain, Thomas Edison ve Başkanlar Cleveland, Truman, Eisenhower ve her iki Roosevelt gibi seçkinler de dahil olmak üzere orta batılı turistler için önde gelen tatil mekanı haline gelmişti.

Mekânın inkar edilemez romantik bir havası vardı. Kadınların hâlâ 1980'lerde burada çekilen Christopher Reeve filminden bahsetmesinin nedeni bu olsa gerek. Grand Hotel'in büyüklüğü ve zenginliği, ihtişamını görmezden gelmeyi imkânsız kılıyordu. Taşan saksılarla süslenmiş uzun sundurma, Amerikan bayraklarını gururla sergileyen görkemli sütunlarla tezat oluşturuyordu. Yeşil çatı, zarif cepheye doğadan bir dokunuş katıyordu ve merdivenlerden ana kapılara çıkan kırmızı halı bile lüksü haykırıyordu. Eski bir asker olarak böylesine lüks bir yerde kalacağıma inanmakta güçlük çekiyordum.

Grand Hotel'in geniş lobisine adımımızı atar atmaz, havayı delip geçen kadınsı bir çığlık, sessiz atmosferi yararak tüm kafaların sesin geldiği yöne dönmesine neden oldu. "Buradasın!" Kat aşırı hevesli bir kadın tarafından kucaklandı.

Gelin adayı, nişanlısı arkada durmuş, Tria'nın maskaralıklarını hoşgörölü bir gülümsemeyle izliyordu.

"Selam dostum," dedim, en iyi arkadaşına içten bir el sıkışma ve geniş bir sırıtma verdim.

"Gelebilmenize sevindim," diye yanıtladı Todd, kadınların heyecanlı konuşmaları havayı doldururken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hayatta kaçırmazdım." Ve bunu tüm kalbimle söylüyordum. Anaokulundaki o ilk tanışmamızdan bu yana Todd ve ben çok iyi arkadaş olmuş, o zamandan bu yana geçen yıllar boyunca sayısız anıyı paylaşmıştık. Anıların çoğu güzeldi, ancak bazıları, özellikle de orduda birlikte geçirdiğimiz zamanlara ait olanlar, yaşadığımız yorgunluk, stres ve tehlike ile damgalanmıştı.

Birkaç dakika konuştuktan sonra, tanıdık, gıcırtilı bir ses havayı yararak çenemin anında sıkılmasına neden oldu. "Burası çok saçma. Her yerde çiçekler var. Lanet olsun. Halıda bile çiçek var." Bakışlarımı ayaklarıma indirdim. Doğruydı, siyah halı kırmızı çiçeklerle süslenmişti, dışarıdaki kırmızı çiçek kutularına uyuyordu.

"Bunlar sardunya," diye açıkladı Tria.

"Sikimde bile değil. Bu lanet düşün için neden Mackinac'ı seçtin?" Her zamanki gibi nezaketi hiç düşünmeden sorguladı.

Kat, sanki bir çocuğa açıklarmış gibi, "Mackin-aw diye okunur," dedi. "Mackin-ak değil."

"Bu korkak Kat değil mi?" Scott Chambers'ın eğlence ve alay dolu sözleri, kız kardeşi Stephanie'nin gülünç lakaptan bahsederken kıkırdamasına neden oldu.

Scott ve kız kardeşi, her ikisi de en az diğeri kadar boş insanlardı, çocukluğumuzdan beri hayatımızın bir parçasıydılar, ancak kardeşlerle ilişkimiz gerginlikle karakterize ediliyordu. Eğer anne ve babamız arkadaş ve iş ortağı olmasaydı, onlara zaman ayırmayı bile düşünmezdik. O ikilinin Kat'e eziyet ettiğini görmek her zaman kanımı kaynatmıştır. Açıkça onu kolay bir hedef olarak işaretlemişlerdi,

ki bunu hiç anlamamıştım. Karşılıklı konuşmalarımız sırasındaki cesur ve iddialı tavrı, karakterinin gücü ve kararlı ruhu hakkında hiçbir şüphe bırakmadı. Ben ona ne yaparsam yapayım, o her zaman cesaret ve kararlılıkla karşı koyar, asla geri adım atmazdı.

Chambers'ın onun üzerindeki gücü şaşırtıcıydı; bakışları altında küçülüyor gibiydi, korkusu hissedilebilir bir varlıktı. Onun savunmasızlığı her zaman içimde ilkel bir içgüdüyü tetiklemiş, ne pahasına olursa olsun onu korumak istememe neden olmuştu.

"Tekne yolculuğu nasıldı, Kat?" Stephanie'nin sorusu kötü niyetli bir imayla doluydu, bu da onu gerçek bir sorgulamadan çok bir alay konusu haline getiriyordu. Sesinin tonu hemen koruyucu içgüdülerimi ateşledi ve durumun altında yatan gerilimi anlamasam da Kat'i koruma ihtiyacı hissetmeme neden oldu.

"Umarım çok kayalık olmamıştır," dedi Scott, sözleri beni anında gerdi.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama Kat daha da küçülmüş gibiydi, omuzları çökmüş ve başı solan bir çiçek gibi sarkmıştı. Sorgulamalarının Kat üzerinde gözle görülür bir etkisi olduğu anlaşıyordu; sanki tamamen yok olmaya çalışıyormuş gibi boyunu küçültmeye zorluyor ve yüzündeki renk çekilerek bir çarşaf kadar beyaz kalıyordu.

"İyiydi," diye cevap verdi Tria'ya dönmeden önce. "Ben odama çıkıp akşam yemeği için hazırlanacağım."

"Tamam," dedi Tria, gözleri endişeyle arkadaşının üzerindeydi. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Ben uzun bir duş alacağım. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Kat bavulunun sapını tuttu ve Chambers'ın kahkahaları kötü niyetli bir veda hediyesi gibi peşinden gelirken oradan ayrıldı.

Tria, Kat gözden kaybolur kaybolmaz ikiliye döndü. "Bu benim düğünüm," diye hırladı onlara. "Bunu tek uyarım olarak kabul edin: İkinizden birinin onunla bir daha alay ettiğini duyarsam, mutlu olmayacağım."

Söylenmemiş tehdit havada asılı dururken Stephanie ofladı. "Her neyse. Hadi Scott. Gidip mağazalara bir göz atalım."

Scott'ın sırtışı geniş ve neredeyse alaycıydı, sanki şaşkınlığımı ve kızgınlığımı hissetmiş gibiydi. Yüzünde alaycı bir sırıtışla bana iki eliyle selam verdi ve Stephanie'yi lobiden çıkarken takip etti.

"Bu da neydi böyle?" Todd tam da benim düşüncelerimi dile getirerek sordu.

Tria çekingen davrandı. "Bilmiyorum." Bu apaçık bir yalandı ve hepimiz bunu biliyorduk.

"Tria," diye azarladı Todd.

Büzülmüş dudaklarının arasından bir iç çekiş süzüldü. "Asla söylemeyeceğime söz verdim."

"Anlat bize," diye yalvardım. Kit'in gözlerine o korkuyu neyin saldığını bilme ihtiyacı çok ağır basıyordu. "Sadece bilmek istiyoruz, böylece belki ona yardım edebiliriz."

Gözleri titriyordu ve zihninde düşünürken dişlilerin tıkırdadığını neredeyse duyabiliyordum. Sonunda konuşmaya başladı, sesi teslimiyetle ağırlaşmıştı ve hikaye ortaya çıktıkça içimde yakıcı bir öfke büyüdü.

"Bir keresinde Kat'i kanoya bindirdim. Hep denemek istemişti ve onu götürmem için bana yalvardı. Gergindi ama iyi gidiyor gibi görünüyordu. Sonra ayrıldık. Onu tekrar gördüğümde Scott ve Stephanie etrafını sarmış, kayığını fena halde sallıyorlardı. Tanrım, yüzünde gördüğüm korku. Bunu asla unutmayacağım.

"Baş aşağı döndü ve Scott ile Stephanie onu öylece bırakıp gülererek uzaklaştılar. Hemen bir şey yapamayacak kadar uzaktaydım. Çok uzun süre suyun altında kaldı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini tekrar yukarı doğru çevirmeyi başaramadı. Ona ulaşmam sonsuza kadar sürdü. Ulaştığımda öldüğünden emindim. Neyse ki nefesini uzun süre tutabiliyordu. Onu çıkardım ve kıyıya geri getirdim. O zamandan beri teknelerden korkuyor."

"Nerede kalmıştık?" Todd sordu. Ben de aynı şeyi merak ettim.

Bu normalde hep birlikte yaptığımız bir etkinlikti. "Sen çoktan orduya gitmiştin."

"Kahretsin," diye homurdandı Todd. "Neden hiç bir şey söylemedi?"

Başını sallayan Tria hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Sanırım utandı. Onu bilirsiniz. Zayıf görünmekten nefret eder."

"Kendi iyiliği için fazla inatçı," diye mırıldandı Todd. Aynı fikirdeydim ama onun bu yönünü seviyordum. Hiçbir şeyin onu yenmesine izin vermiyordu. Bir şeyle mücadele ediyorsa, onu fethedene kadar devam ederdi. Bu tekne korkusunun onu hâlâ etkiliyor olması, o gün ne kadar korkmuş olması gerektiğini kanıtlıyordu. Scott ve Stephanie'yi avlamak ve onlara kendi ilaçlarından tattırmak istedim. Aradan yıllar geçmesine rağmen onunla alay etmeye devam ettiler ve kindar kişiliklerinin derinliklerini ortaya çıkardılar.

"Bugünkü berbat havayla birlikte feribot yolculuğunun onun için çok fazla olacağından endişelendim." Elini koluma koydu, hafifçe dokundu ve "Ama bana senin onun dikkatini dağıttığını söyledi. Sen nereden biliyorsun?"

"Olanlardan haberim yoktu," diye cevap verdim. "Gergin görünüyordu. Ordu günlerim sırasında panik atağın eşiğinde olan erkekler görmüştüm. Onda da aynı bakış vardı. Dikkatlerini dağıtmak genellikle onlara iyi gelirdi, ben de onda işe yarayacağını düşündüm."

"Bunun için teşekkürler, Owen. Eğer utancını atlatmayı başarabilseydi, eminim yardımını ne kadar takdir ettiğini sana söyleyecekti."

Homurdandım. Kit'im hiçbir şey için yardımımı isteyerek kabul eden biri değildi. Yenilgiyi kabul etmeden önce benimle dişe diş mücadele ederdi. Onu çok iyi anlıyordum. Ne de olsa on yıllardır bana karşı takındığı huysuz tavra katlanıyordum. Ve ona olan tutkum, giderek daha büyüleyici bulduğum sevimli özellikleriyle daha da derinleşti.

Hayal kırıklığı içimde kabardı ve bir elimi saçlarımda gezdirerek telleri çekiştirdim. Sık sık merak ederdim

Ona olan hislerimin derinliğini bilseydi ne yapardı.

Todd'un bakışlarının ağırlığını üzerimde hissederek başımı kaldırdım ve sırrımı biliyormuş gibi hissettiren bilmiş gözleriyle karşılaştım. Bu konu hakkında hiç konuşmamış olsak da, bana bakışı ve gözlerindeki şüphe, küçük kız kardeşine ilgi duyduğumu bildiğinden emin olmamı sağladı.

Bölüm 3

Kat

DİÇ, NEYSE Kİ, sadece ailem içindi, bu yüzden Odalarla tekrar yüzleşmek zorunda kalmadım. Beni etkilemelerine izin vermem yeterince kötüydü. Beni tıpkı yıllar önce yaptıkları gibi sarsabilmelerinden nefret ediyordum. O gün neredeyse ölüyordum ama bunun bir mazeret olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bundan daha güçlüydüm, değil mi? Öyle olduğuma inanmak hoşuma gidiyordu. Peki, neden sadece birkaç kelimeyle beni yaşadığım o korkunç çaresizlik hissine geri götürdüler

O gün?

Bu irked Ben o Owen ortaya çıktı için olmak farkında Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi. O

yemek boyunca başımın belası oldu, neredeyse bana yapıştı, varlığı kulağımda vızıldayan inatçı bir sivrisinek kadar istenmeyen bir şeydi. Stanton'ların aile toplantılarına katılması genellikle hoşuma gitse de, dün gece onların arkadaşlığından aldığım keyfin bir istisnasıydı. Bir Stanton'ın daha az olması benim için tercih edilirdi, ki bu da Chambers'ın beni ne kadar rahatsız ettiği hakkında bir şeyler söylüyordu.

Genelde Owen'ın tüm aile etkinliklerimize katılmasını severdim. Bu şekilde, aşkımın etrafında olmanın zevkine varabilir ve onun varlığını içime çekebilirdim. En zayıf halimle görülmenin utancı zihnimi yakıyor, ona en ufak bir yakınlığı bile işkence haline getiriyordu. Mantıksız davrandığımı biliyordum. Tria bana her şeyin kafamda olduğunu söylemişti. Beni algılayışında bir şeylerin değiştiği, bana bakışında ince bir değişiklik olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ve bu hoşuma gitmiyordu. Hâlâ peşimi bırakmayan korku ve panik yüzünden beni zayıf, ezik biri olarak görmesi düşüncesi içime saplanan bir bıçak gibiydi. Bu nedenle ondan mümkün olduğunca uzak olmak istiyordum.

Ama tabii ki benim için böyle bir şey söz konusu değildi. Todd ve Tria bundan emin oldular.

Şimdi kendimi bir tandem bisikletin arkasında, adanın etrafında bir grup yürüyüşü yaparken Owen'ın kafasının arkasına bakarken buldum, tüm doğal tarih olaylarını vurdum. Neden Owen Stanton'ın arkadan görünüşü de önden görünüşü kadar iyi olmak zorundaydı? Siyah tişörtünün kaslı sırtına yapışması ve ince bir bele doğru daralan geniş omuzlarını ortaya çıkarması beni defalarca düşüncelere daldırdı. Bacaklarının sürekli, güçlü hareketinden bahsetmiyorum bile, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, hipnotik bir büyü gibiydi, beni tamamen büyülüyordu.

Başlangıçta sinirli kalmayı ve ondan uzak durmayı planlamıştım, ancak zaman geçtikçe kararlılığım azaldı ve kendimi ilk duygularımı unutturken buldum. Özellikle de bana *iyi* davrandığında.

Ben. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordum ve bu beni kaşındırıyordu.

Güneşten önce kalkıp adanın doğu tarafındaki Mission Point Resort'a gittik ve Boxwood Coffeeshop and Café'den kahve ve kahvaltı malzemeleri aldık. Fırtına bulutları uzaklaşmış, geride nefes kesici bir gün doğumu bırakmıştı. Gökyüzü canlı renklerden oluşan bir tuvaldi ve bir önceki günün uğursuz bulutlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. İzlerken, bir önceki günden kalan gerginlik eriyip gitmeye başladı, yerini huzur ve sakinlik duygusu aldı.

En azından Owen yanıma oturana kadar. Hava söylenmemiş sözlerle ağırlaşmıştı ve benimle dalga geçtiğinde genellikle hissettiğim kızgınlıktan çok daha büyük garip bir rahatsızlık hissettim. Düşüncelerinde kaybolmuştu, yüzü uzak ve okunaksızdı ve nihayet konuştuğunda kalkıp onu düşünceleriyle baş başa bırakmak üzereydim.

"Askerdeyken böyle zamanlar olurdu," diye başladı, gözlerinde bir anı parıltısı vardı ve ona bakmaktan kendimi alamadım. Bu konuda hiç konuşmazdı. Todd da bahsetmezdi... en azından benimle. Devam ederken sesi sert ve alçaktı. "Hangi ülkede ya da cehennem çukurunda olursam olayım, güneşin doğuşu ya da batışı bana evimi hatırlatırdı. Oturup izlerdim, her zaman senin görüntünü aklıma getiren altın ışığın içinde kaybolurdum."

Söylediği hiçbir şey beni daha fazla şok edemezdi. Ona bakarken çenem düştü, sözleri kulaklarımda yankılandı ve beni tamamen şaşkına çevirdi.

"Çocukken gölün üzerinden gün batımını izlediğimiz sayısız zaman olmuştu. Hatırlıyor musun? Yapmayı en sevdiğin şeylerden biriydi. Sen gökyüzünü izlerdin, ben de seni izlerdim. İzlemek sana neşe verirdi. Sanırım bu kadar basit bir şeyden bu kadar zevk alabilmeni kıskanıyordum."

Bir başka şok edici ifade. Her zaman neşeli bir adam gibi görünmüştü. Ama geriye dönüp düşündüğünde, belki de hepsi bir o y u n d u . Annesi o gençken ölmüş olmalı.

onu çok etkiledi. Bayan Stanton benim için ikinci bir anne gibiydi ve onu bugün bile özlüyorum. Annesinin sevgisinden yoksun dünyasını gözümün önüne getirmeye çalıştım ve içimi bir hüznün dalgası kapladı.

Bu da hiç bahsetmediği başka bir şeydi.

"Ben de evimden binlerce kilometre uzakta oturur, gün batımının gökyüzünü boyayan ateşli renklerini izler, senin hissettiğin aynı mutluluğu özlerdim."

"İşe yaradı mı?" Fısıldadım.

Omuz silkti. "Her zaman değil. Ama seni düşünmek her zaman buna değerdi."

Şok oldum. Aptal.

Alaycı bir sırıtişın eşlik ettiği sözleri düşüncelerimin arasında dolaşüyor, incek ve anlam bulacak bir yer arıyordu. Ama onlara bir anlam veremiyordum. Ben Nitwit Kit'tim. O denizaşırı ülkelerde görev yaparken benim aklına gelmiş olmam gerçeğini anlamak zordu.

Tria telaşla bizi kendisine doğru çağırmadan önce beynim durumu algılayacak zamanı bile bulamamıştı. Bir sonraki planlanmış düğün etkinliğimizin zamanı gelmişti.

Ne yazık ki Scott ve Stephanie'nin de dahil olduğu grubumuz bisiklet kiralarmızı alıp bisiklet maceramıza başladığında gün doğumunun altın tonları soluyordu. İlk durağımız Arch Rock.

Tatil köyünden, bizi Doğu Kayalığı'ndaki kır evlerine götüren Huron Yolu'na çıktık. Evler terimini gevşek kullanıyorum, çünkü hayal ettiğim şirin küçük evlerden ziyade görkemli Viktorya dönemi konaklarına benziyorlardı. Owen'ın ifşaatından sonra kafam hala karışık olsa da, o güzel evlerden birinin içini bile görmeyi çok isterdim.

Evleri geride bıraktığımızda, Michigan'ın devlet ağacı olan beyaz çam ağaçları hüküm sürüyordu, ancak huş, beyaz sedir, ladin ve kızıl çam ağaçlarından oluşan çeşitli bir koleksiyon da bölgeyi süslüyor, yeşiller ve kahverengilerden oluşan nefes kesici bir panorama çiziyordu. Yanından geçtiğimiz huş ağaçlarında yumruk büyüklüğünde delikler vardı.

ağaçkakanların evlerini yaptıkları yerde. Çalışmalarının ritmik çekiş sesleri, net bir şekilde duyulabilen belirgin bir rat-a-tat sesi yaratıyordu.

Arch Rock'a vardıktan sonra, arkamızda kaya oluşumuyla fotoğraf çektmek için ziyaretçi kalabalığının arasında sıramızı bekledik. Kemer en geniş noktasında elli fit genişliğindeydi ve gölden yüz kırk altı fit yukarıda duruyordu. Binlerce yıl boyunca rüzgâr ve su tarafından şekillendirilmiş ve arkasında breş kayası olarak adlandırılan bir yapı bırakmıştı.

Kemeri görme sıramız geldikten sonra banyoda diğerlerinin işini bitirmesini beklerken, bir tur rehberinin kemeri nasıl oluştuğuna dair Kızılderili efsanesini anlattığına kulak misafiri oldum. Efsaneye göre bir kadın pirinç toplarken gök ruhunun oğlu olan bir adamla karşılaşmış.

"Aralarındaki inkar edilemez kıvılcıma karşı koyamadılar," dedi tur rehberi, "ve kaderin bir cilvesi olarak birbirlerine aşık oldular. Babası onun ölümlü olmayan biriyle evlenmesine engel olmuş. Onu dövmüş ve kaybettiği aşkı için ağladığı yüksek bir kayalığa bağlamış. Kayalıktan aşağı akan gözyaşları taşı yıkamış ve kemeri oluşturmuş."

Dokunaklı hikâyenin içinde kendimi kaybettim. Efsanelerde yürekleri sızlatan şey neydi? Umutlu bir turist yeniden bir araya gelişi sorduğunda, ikilinin kucaklaştığını, yüzlerinin sevinçle dolduğunu hayal edebiliyordum. Ama sonra rehber, herkesi güldüren bu oluşumun bir başka olası nedenini söyledi: Kayayı gagalayan yüzlerce ağaçkakan.

"Aşk hikâyesini daha çok sevdim," diye mırıldandı derin bir ses kulağıma, kelimelerin arasına bir parça da eğlence karışmıştı. Boynuma değen sıcak nefesinin omurgamda yarattığı ürpertiye bastırmaya çalıştım. Omzumun üzerinden ona baktığımda gülümsemesi sabah güneşi kadar parlak ve sıcak göründü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Adam güçlüydü, buna hiç şüphe yoktu.

"Ben de," diye fısıldadım.

Kemerde durduktan sonra, havaya doğru yetmiş beş metre yükselen bir başka doğal kaya oluşumu olan Sugar Loaf Rock'a doğru patikaya devam ettik. Ardından öğle yemeği için ailelerimizle buluşmak üzere Grand Hotel'e geri dönme zamanı geldi.

Yol boyunca Owen'ın kafasının arkasına bakmak istemediğim için çevredeki manzaralara baktım. Huron Gölü'nün turkuaz rengi suları ağaçların arasından sık sık görünüyordu. Rengarenk çiçeklerden oluşan yamalar beni esir aldı. Beyaz üç yapraklı trilliumlar, sarı uğur böcekleri ve mavi unutma beni ormanın her tarafına dağılmış, yemyeşil bitki örtüsünün fonunda canlı bir renk cümbüşü oluşturuyordu.

Şiddetle sallanan bir feribotta değil de karada olduğum için Mackinac Adası'nın cazibesini şimdi daha iyi anlayabiliyordum. En iyi arkadaşımın düğün mekânı seçimi isabetliydi. Mevcut manzara da dahil. Havanın çam kokusuyla yoğunlaştığı bir manzarada durduk ve uzaktaki pırıl pırıl suyun görüntüsüyle karşılaştık. Temiz hava ciğerlerimi doldurdu ve nihayet rahatladığımı, önceki günün gerginliğinin eriyip gittiğini hissettim.

Ani ve keskin bir çığlık beni kısa süreli huzur hissimden uzaklaştırdı ve kırılğan bir balon gibi paramparça etti. Vücudum istemsizce sıçradı ve dengemi kaybederek dizimi kaya duvarının sert ve affetmeyen yüzeyine çarptım. Tria "Olamaz! Ne yapacağız?" diye bağırırken, zonklayan acıyı ve sürekli akan kanı görmezden geldim.

Ona ve grubun geri kalanına doğru topallayarak ilerledim. Tria ve Todd'un bisikletinin yanına çömelen Owen lastiklerden birini dürttü. Belli ki patlamıştı.

"İkisi de nasıl böyle olabilir?" Tria sordu. Diğer lastiğe baktım ve eminim o da patlaktı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Todd. "Çok tuhaf." Bu yetersiz bir ifadeydi. Bir lastiğin hava kaybettiğini görebiliyordum ama ikisi birden mi? Tuhaflık doğruydu.

"Geri yürümek zorunda kalırsak öğle yemeğine geç kalacağız," diye yakındı Tria, sıkıntısı sesinden belli oluyordu.

Olamaz. Bunun olmasına izin veremezdim. En iyi arkadaşım düğün hafta sonunda üzölmeyecekti. "Bisikletimizi al," diye önerdim, sabahtan beri arkasına bindiğim mavi tandem bisikleti göstererek, işin çoğunu Owen'ın yapmasına keyifle izin verdim.

Tamam. Bu benim için biraz bencilce olabilirdi ama o aldırış etmedi. Ayrıca bisikletimizi gönüllü olarak almamı da sorun etmedi, bu da geri kalan yolu yürümek zorunda kalacağımız anlamına geliyordu.

Owen önerimi destekleyerek, "Kat ve ben bunu geri götüreceğiz ve kiralama yerine neler olduğunu açıklayacağız," dedi.

"Emin misin?" Tria, Tanrı onu korusun, tereddüt etti.

"Kesinlikle," diye ısrar ettim. "Git. En kısa zamanda öğle yemeğinde buluşuruz."

Todd hala isteksiz olan Tria'yı motorumun yanına götürdü ve "Bir sorunla karşılaşırsan ara" dedi.

Onlara el salladım ve sessizlik yerleşirken Owen'ın varlığının ağırlığını yanımda hissettim, tek ses ağaçların arasından gelen rüzgârın yumuşak iç çekişiydi.

Bölüm 4

Owen

"W Bisiklete ne olduğunu düşünüyorsun?" Yürümeye başladığımızda Kat sordu. Dikkatimden kaçmamıştı ki hafifçe topallıyordu.

"Emin değilim," diye cevap verdim, kurnazca pozisyonlarımızı değiştirerek onunla yol arasına girdim, elim sırtının alt kısmına değdi. Bir arabanın çarpma riski olmasa da, sürekli akan bisikletliler ve ara sıra yanımızdan geçen arabalar nedeniyle yine de dikkatli davranıyordum.

"İki lastiğin de patlaması çok garip," dedi harap olmuş lastiklere bakarak.

"Sanırım kesilmişler," diye aklımdan geçenleri itiraf ettim. Düşünün önünde onları çok yakından incelemek istemesem de, yaptığım kısa incelemede içlerinden birinin üzerinde bıçakla açıldığı anlaşılan bir kesik olduğunu gördüm.

Kat'in gözleri irileşti ve hızla başını kaldırdı; şaşkınlığı geniş ve parlak bakışlarından okunuyordu. "Ne?"

"Scott ve Stephanie bugün çok fazla gizli konuşma yapıyor gibiydiler. Fark ettin mi?" Sorunun damdan düşer gibi olduğunun farkındaydım ama bugün onları birçok kez sincap gibi davranırken gözlemlemiştim.

Kat aniden yürümeyi bıraktı. "Sence bu olayla bir ilgileri var mı?"

"Bilmiyorum. Ama sorumlu biri var. O tepede yalnızdık. Partiden biri olmalı. Sadece geçmişlerine bakınca bile en olası aday onlar gibi görünüyor." Scott tam bir pislikti. Her zaman öyleydi. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmezdim.

Gözlemimi düşünürken başı yana eğikti, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Omzunun üzerinden sarkan ipeksi sarı saç örgüsü, onu çözüp parmaklarımı yumuşak tellerinde gezdirmek için içimde dayanılmaz bir istek uyandırdı.

Kahvaltıdaki itirafımın onu şok ettiğini biliyordum. Beni bunu ona söylemeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama doğruydı. Dünyanın neresinde olursam olayım, ne zaman güneş gökyüzünü o altın tonlarıyla boyasa, onu düşünüyordum. Bu sabah da farklı değildi. Gün doğumunu bir kez daha onunla birlikte yaşayabilmek, hırpalanmış ruhuma merhem olmuştu.

Annemi ve birkaç asker arkadaşımı kaybetmenin acısı dayanılmazdı ama Kat, o bilmese de çok ihtiyaç duyulan bir teselli duygusu sağladı.

"Tamam. O ikisinden hepimiz kadar nefret ediyorum," diye başladı ve yıllar boyunca onlardan gördüğü kötü muameleyi düşündüğümde gözümde kırmızı bir öfke parladı. Özellikle de o kayık gezisinde ona ne yaptıklarını öğrendikten sonra. "Ama ben

Böyle bir şey yaptıklarını düşünemiyorum. Bu oyunu oynamaktan ne gibi bir fayda umabilirler ki?"

"Kesin olarak onlar yaptı demiyorum ama bugün burada bulunan tüm arkadaşlarımız arasında kötü şakalar yapma geçmişİ olan tek kişİ onlar."

Kat'in tereddütsüz mavi gözlerle benimkilere sabitlenmiş bakışları, sanki geçmişini ne kadar bildiğimi anlamak istercesine dikkatli bir ifadeye sahipti. Scott ve Stephanie'nin onu neredeyse boğdukları o günle ilgili merakım yoğundu ama böylesine travmatik bir deneyime burnumu sokmanın muhtemelen onu yaralayacağını bildiğim için kendimi tuttum.

"Tekrar ediyorum, ne kazanacaklar ki?" diye karşı çıktı.

"Yaptıkları şeylerden ne kazanıyorlar ki?" "Haklı olabilirsin."

Bu beni sırtıtmaya itti, yanaklarımı geren geniş, mutlu bir sırıtış. "Mucizeler hiç bitmeyecek mi? Kat Larsen az önce bir konuda haklı olduğumu kabul etti mi?"

Gözlerini devirdi, bu tanıdık hareket ağır dozda uzun süredir acı çeken bir sabırla yüklüydü. "Oh, kapa çeneni."

"Ciddiyim," diye takılmaya devam ettim, tekrar yürümeye başladığımızda elini tuttum. "Bunu takvimlerimize not etmeliyiz. Bir kez olsun benimle aynı fikirde oldun. Bu çok önemli bir gün."

"Kendini beğenmişsin. Haklı olduğunu söyledim. Sana katıldığımdan değil."

"Hayır. Ben öyle duymadım," dedim. Şakalaşmalarımız benim için bir neşe kaynağı olmaya devam etti ve kendimi şakacı alışverişlerimize giderek daha fazla değer verirken buldum. "Sonunda dehamı fark etmene sevindim."

"Oh, kapa çeneni." Koluma vurmak niyetiyle ileri atıldı ama ayağı takıldı ve şaşkın bir nefesle kollarıma düştü. Onu göğsümde yakaladım, bir kolum beline dolanırken diğeri bisikleti sabitledi. Onu kendime yakın tuttum, göğsümü göğsüne bastırdım, yumuşak nefesini boynumun derisinde hissettim. Saçlarının kokusu içimi dolduruyordu.

Duygular. iekli bir parfüm, kokusu yaz çiçeklerinin patlaması gibi, asla doyamadığım.

Tanrım, kollarımda kendini çok iyi hissediyordu. Yıllar boyunca çok sarılmıştık ama onun kollarımdaki hissini takdir etmek için kendime hiç izin vermemiştim. O anda, onun tarafından tamamen büyülenmiştim ve her ayrıntıyı almaya, özünü hafızama kazımaya karşı koyamadım.

Bakışlarının yavaşça boğazımın sütununda ilerlemesini, dudaklarımda oyalanmasını ve sonunda gözlerimle buluşmasını izledim, derinliklerinde okunamayan bir şeyin titreşimi vardı. Bakışlarının yoğunluğu yavaş, kasıtlı bir alev gibi yanıyordu ve hava söylenmemiş bir gerilimle çatırdıyordu.

Kahretsin, onu öpmek istedim.

Elleri göğsüme gitti, avuçlarının sıcaklığı gömleğimi delip tenime sızdı. Ellerinin altında çarpan kalbimi hissedip hissetmediğini merak ettim. Tam tedbiri elden bırakıp dudaklarının tadına bakmak için eğilmek üzereydim ki kendini benden uzaklaştırdı.

"Bunun için zgnm," diye fısıldadı. Çenesini eğdi ve hızla arkasını döndü, yanaklarını renklendiren allığı gizlemeye çalışıyordu ama ben onu çoktan fark etmiştim. Onu daha da güzelleştiren soluk, narin bir pembe.

Bir adım geri attı ama dizi büküldü. Kendisine daha fazla zarar veremedien onu yakaladım. Onu diz yüksekliğinde bir taş duvara yönlendirdim ve "Şu dizine bir bakayım" dedim, böylece yaralı bacağını düzgün bir şekilde inceleyebilecektim. Onu zerine oturttum ve çantamı sırtımdan çektim.

Giydiği kot şort sayesinde yarasına kolayca ulaşılabiliyordu. Sorun şortun kısalığında yatıyordu, bu da bronzlaşmış ve tonlanmış bacaklarının uzunluğunu sergiliyor ve onları gözden kaçırmayı imkansız hale getiriyordu. Ve eğer kendi şortumdaki sıkılaşıma herhangi bir gösterge ise sikim fark etti. Bir iniltiyi yuttum ve yanımda olmadan hiçbir yere gitmediğim ilk yardım çantasını çıkarıp yarasına pratik bir elle müdahale ettim. Ordu bana iyi öğretmişti.

Elimdeki antiseptik mendil yarayı sterilize etmeye çalışıyordu, ancak üzerimdeki gözlerinin ağırlığını görmezden gelemiyordum, yoğunluğu hareketlerimin sessiz ama kasıtlı bir değerlendirmesini iletiyordu.

"Ne?" Sessiz incelemesine bir an daha dayanamayınca sordum.

"Bu konuda çok iyisin."

Düşük bir homurtu çıkardım.

"Öylesin," diye ısrar etti, homurdanmamı ona inanmadığım şeklinde yorumladı. "Bu beceriyi orduda mı öğrendin?"

"Takımımın sıhhiyecisiydim," diye itiraf ettim.

Sözlerimi düşünürken başını öne eğdi. "Beğendin mi?"

Bu daha önce kimsenin bana sormadığı ilginç bir soruydu. Ve aynı zamanda yüklü bir soruydu. Sıhhiye rolü, hayal edebileceğiniz tüm iniş ve çıkışları beraberinde getiriyordu. Ama benim için, işimi iyi yaptığım zaman büyük bir tatmin duygusu hissediyordum. Takım arkadaşlarımı, kardeşlerimi iyileştirmek bana o anda hayatımda eksik olan bir amaç duygusu veriyordu.

"Ben yaptım."

"Özlüyorsun," diye iddia etti, sözleri sesimdeki ince titreşimlerden anlaşılan, dile getirilmemiş bir anlayıştan kaynaklanıyor gibi görünen bir inanç taşıyordu.

Çenemi kapalı tuttum. Onu özlüyordum ama o yola giremezdim. Bu konuda açmam gereken çok fazla yük vardı. Ama bu Kat'i durdurmadı.

"Babanın nalbur dükkanında çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bana ihtiyacı vardı." Babamın son zamanlarda sağlık sorunları vardı ve yaşı ilerliyordu. Dükkân artık ona fazla gelmeye başlamıştı. Ordudan ayrıldığımda ona yardım edeceğime söz vermiştim. Şimdi kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Bu değildi.

Kendim için hayal ettiğim hayat bu değildi, ama yaşamak zorunda hissettiğim hayat buydu.

"Neden tam zamanlı bir müdür falan tutmuyorsunuz?"

"Bu rolü üstlenmek benim için daha kolay görünüyordu."

Yüz hatlarında hoşnutsuz bir ifade belirdi, dudakları yüzünü buruşturdu ve kaşları çatıldı. "Ama istediğin bu değil."

"Kit," diye uyardım.

"Ne? Ben haklıyım, değil mi?" "O kadar basit değil."

"Neden olmasın? Burada bir yeteneğin var," dedi, az önce yarasının üzerine yerleştirdiğim bandajı göstererek. "Hoşuna giden bir şey. Neden sağlık görevlisi olarak bir işe girmiyorsun?"

"Babamın bana ihtiyacı var," diye ısrar ettim. Sözlerinde haklıydı ama babamın sağlık durumu nedeniyle dükkânda bana ihtiyaç vardı. Zaten babamın isteği üzerine orduya katılmak için işi devralmayı ertelemiştim. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamazdım. "Ve onun için orada olmam gerekiyor."

Bir inşaat şirketinin ofis müdürü olarak yaptığı işten keyif aldığını biliyordum. Bir keresinde bana inşaatlarının taslaktan tasarıma ve uygulamaya geçişini görmenin heyecanını anlatmıştı. Kendi işinden memnun olduğu için, işinden zevk almayan birini hayal etmenin onun için zor olduğunu düşündüm.

Yere baktı ve ayakkabısının burnuyla bir meşe palamudunu tekmeledi. "Seni bu kadar mutsuz görmek hoşuma gitmiyor."

Sözleri göğsümdeki ateşi tutuşturan bir kıvılcım gibiydi ve kalbimin mutlulukla çarpmasına neden oldu. Beni önemsemesi hoşuma gitmişti. Parmağımı çenesinin altına yerleştirdim ve hafif bir baskıyla başını kaldırıp bakışlarıyla buluştum. "Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

Şu anda ona verebileceğimin en iyisi buydu. Sağlık görevlisi olma düşüncesi bir iki kez aklımdan geçmişti ama babamın sağlığı için bu hayalimi ertelemek zorunda kalmıştım.

Sake. Şimdi, Kat sayesinde, öyle ya da böyle bir seçim yapana kadar bu rahatsız edici soru aklımda kalacaktı.

Yürümeye devam ettik, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Elimde olmadan son birkaç dakikayı kafamda yeniden canlandırdım. Gözlerinde cevap niteliğinde bir arzu parıltısı olduğundan çok emindim ama şimdi o kadar emin değildim. Kaçırdığım öpücük canımı yaktı ama bunun uzun süredir devam eden arkadaşlığımıza verebileceği olası zararı düşünmek beni duraksattı.

Kasabaya yaklaştıkça sokaklar daha da kalabalıklaşıyor, sesler ve hareketlerden oluşan bir kakofoni etrafımızı sarıyordu. "Yıllar önce doğum günü partini kaçırdığım için hiç özür dilemedim," dedim, son yarım saattir bizi tüketen sessizliği bozarak.

"Buna gerek yok."

"Hayır, gerçekten," diye ısrar ettim. "Olay olduğunda kendimi çok kötü hissettim."

Ağzının kenarları ince, bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım Todd da öyle. O günden sonra tek bir doğum günümü bile kaçırmadı. Ordudayken bile bana her zaman en sevdiğim çiçeklerden bir buket göndermeyi başarırdı."

Bu beni şaşırttı. Todd'un ona doğum gününde de çiçek gönderdiğini bilmiyordum. Doğum gününde cebimden para çıkmayacağını bilsem, her zaman önceden plan yapardım. Bir doğum gününü daha asla kaçırmak istemezdim, bu yüzden her yıl ona gönderilmek üzere en sevdiği çiçek olan leylaklardan bir buket sipariş etmiştim. Todd'un da aynı şeyi yaptığı hiç aklıma gelmemişti.

"Çiçeklerden bahsetmişken, buradaki leylakların bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum." Çiçekler her yerdeydi ve Kat'in parfümüne çok benzeyen koku havayı dolduruyordu. "Todd ve Tria düğünlerini leylak festivali sırasında ayarladıkları için çok mutluyum."

"Çok güzeller." Parlak morların, pembelerin ve beyazların canlılığı görülmeye değerdi. Eşyaların kendileri ilginç olsa da, asıl harika olan şeydu

Kat'in onlardan ne kadar keyif aldığını görmek. Tıpkı bu sabah güneşin doğuşunda olduğu gibi içimi bir huzur duygusu kapladı.

"Mackinac Adası'nın dünyanın en eski ve en büyük leylaklarından bazılarına sahip olduğunu biliyor muydunuz? Adanın etrafında 300'den fazla leylak var. Her biri on yedi farklı renkten birine sahip altmış sekiz tür olduğunu okumuştum. Bu kadar geniş bir renk çeşitliliği olduğunu hiç bilmiyordum." En sevdiği bitkiden bahsederken sesi heyecanla yükseliyor, kelimeleri neredeyse birbirinin üzerine yuvarlanıyordu.

"En sevdiğin renk hangisi?"

Etrafımıza şöyle bir baktı. Çoğu insanın bahçesinde bu bitkilerden bir ya da iki tane vardı ve hepsi de kocaman çiçek açmıştı. "Şu," diye cevap verdi, koyu mor, neredeyse leylak rengi bir çeşidi göstererek. Bu hiç de şaşırtıcı değildi; onun favorisinin bu olacağını tahmin edebilirdim. Bu yılki doğum günü buketi için o tonu bulup bulamayacağımı öğrenmem gerekecekti.

Bisikleti beyaz bir çite yaslayarak telefonumu çıkardım. "Onunla bir fotoğrafını çekeyim."

Her biri bir öncekinden daha güzel olan birkaç fotoğraf için poz verdi. Sunduğu görüntü o kadar çarpıcı, o kadar hayat ve güzellik doluydu ki, üzerimden bir duygu dalgası geçti, beni nefessiz bıraktı ve içimi sızlattı. Çiçeği yaklaştırdı, gözlerini kapattı, güçlü, baş döndürücü kokuyu içine çekti ve ben onun tarafından tamamen büyülendim. Daha fazla karşı koyamadım. Onu benim yapmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bölüm 5

Kat

W Yankee Rebel Tavern'deki öğle yemeğine KIRK BEŞ DAKİKA geç kaldık ama h i ç umursamadım. Bu Owen ile yalnız ve kesintisiz geçirdiğim zaman, son derece anlayışlı ve açıklayıcı bir deneyim olduğunu kanıtladı. Etrafında olmak her zaman olduğu gibi eğlenceliydi, ama onu süper seksi yapan bir ciddiyeti de vardı. Ayağım takılıp bir aşk filmi kahramanı gibi rahatça kollarına düştüğümde beni öpeceğini düşünmüştüm. O anda buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

Ama leylaklarla fotoğrafımı çekerken bana nasıl baktığını gördükten sonra ... vay canına ... kanım çekildi

Hala kaynıyor.

Ona olan çekimimle savaşmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Onu benim yapmanın bir yolunu bulmalıydım.

Ama sonra tekrar ... ya çok fazla şey okuyorsam? Ya gözlerinde sadece görmek istediğim şeyi gördüysem? Ya beni sert göğsüne yaslamışken -tüm vücudum titriyordu- bakışlarının sadece dudaklarımda kaldığını hayal ettiysem? Ya bir hamle yaptıysam ve o beni ittiyse?

Yıkım.

İşte bu.

Yok olurdum.

Bir daha asla onun önünde yüzümü gösteremeyecektim.

Kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Bir felaket olursa ondan kaçamazdım.

Hayır.

Bunu riske atamazdım.

Arkadaşlığımız benim açlıktan ölmek üzere olan kadınlığımdan daha önemliydi.

Şok edici ... bu düşünce aklımı onunla birlikte olmanın ne kadar akıl almaz derecede harika olacağını hayal ettiğime çevirdi. İlk aşk romanımı okuduğumdan ve seksin ne olduğunu anladığımdan beri onu istiyordum. Onu tanıdığım için, yatakta da hayatta olduğu gibi aynı cömertliği göstereceğinden eminim.

Adımı duyduğumda fantezi balonum patladı. "Ne?"

"Yüzükler," diyordu Todd. "Yüzükleri unutmadın, değil mi?"

Gözlerimi devirmiştım. Hayatım boyunca hiçbir şeyden kaçmamış olmama rağmen bu kadar önemli bir şeyden kaçacağımı düşünmek tam ağabeyime göreydi. "Tabii ki hayır. Odamda sıkı sıkıya kilitliler."

"Güzel. Çünkü onlar olmadan evlenemeyiz."

Konuşma bundan sonra devam etti ve yemek boyunca birkaç kez Scott ve Stephanie'nin, Owen'ın bisiklet olayı sırasında bahsettiği gibi, önemli bir şey tartışıyormuş gibi başlarını birleştirdiklerini fark ettim. Owen'ın bakışlarının onların üzerinde oyalandığını, kaşlarının

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı ve onun da onların davranışlarını gözlemlediğini fark etti. Doğam gereği şüpheli bir insan değildim ama ben bile yaydıkları tuhaf havayı görmezden gelemiyordum.

Herkes bir sonraki düğün hafta sonu etkinliği olan Grand Hotel'in çimlerinde kroket oynamak için dışarı çıkmak üzere ayağa kalktığında Tria'nın telefonu çaldı. Arayan kişiyle yaptığı konuşma sırasında yaşadığı dehşet herkesin dikkatini çekti.

"Hayır! Aman Tanrım. Hayır!" Sanki bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi bir koltuğa çöktü.

"Bebeğim, sorun ne?" Todd onun yanına çömelirken sordu.

"Çiçekler," diye mırıldanmayı başardı telefonunu tutarken. Hattaki diğer kişinin zayıf sesi, aramanın hala bağlı olduğunu fark etmemi sağladı, ben de telefonunu aldım.

"Özür dilerim Bayan Dowd," dedi o kişi. "Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Elbette depozitonuzu iade edeceğiz." "Ben Üzgünüm." I kesintiye uğradı.

"Acaba sen başla at ve Başlangıç mı? Ne oldu?"

"Düğün çiçeklerinizi sakladığımız buzdolabının fişi çekilmiş. Bu daha önce hiç olmamıştı. Dün akşam bir ara olmuş olmalı. Ne yazık ki çiçeklerin hepsi kurtarılamayacak kadar solmuş. Ve onların yerine yeni bir çiçek sevkiyatı yapmak için yeterli zaman yok."

Bakışlarım arkadaşlarımın ve ailemin yüzlerinde gezindi; yüzlerindeki endişe ve beklenti karışımı ifadeler krizle ilgili haber almayı bekliyorlardı. Ancak Stephanie'nin zar zor fark edilen gülümsemesi dikkatimi çekti ve şüphe uyandırdı. Bunu o mu yapıyordu? Ve eğer öyleyse, neden?

Çiçekçi dükkânı sahibi özürlerini sıralarken zihnim olası çözümlerle dolup taşıyordu. Aklıma bir fikir gelince bir kez daha araya girdim. "Elime biraz taze çiçek geçerse, birkaç buket ve diğer dekoratif düzenlemeleri bir araya getirmek için yeterli zamanımız var mı sizce?"

"Sanırım," diye geçiştirdi. "Yeterince yardım alsaydım."

"Harika. Bana birkaç saat verin, ne yapabileceğime bir bakayım."

Çiçekçi kadınla konuştuktan sonra, sinir krizinin eşiğinde olan en iyi arkadaşıma döndüm. Gelin çözülmeye başlamıştı, ben de baş nedime şapkamı taktım ve çok ihtiyaç duyulan güvence ve rehberliğı sunmak için kendimi hazırladım.

"Tamam, bu sadece geçici bir aksilik," diye başladım. "Bunun düğününüzü raydan çıkarmasına izin vermeyeceğiz. Bir planım var. Şimdi senin işin yüzünü silmek ve gidip harika bir kroket oyunu oynamak." Bu en iyi arkadaşımın kıkırdamasına neden oldu ve bozguna uğramış ruh hali biraz olsun düzelir gibi oldu.

Birkaç güvence daha verdikten sonra düğün ekibinin bir sonraki etkinliğe geçmesini sağladım. Ana Cadde'deki çok sayıda şekerleme dükkânından birinin önündeki kaldırımda durdum ve Grand Hotel'e doğru uzaklaşmalarını izledim. Son birkaç gündür yanımda olan o tanıdık varlık, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir teselliydi.

"Peki, plan nedir?" Owen sordu.

"Kapıları çalmaya başlamanın zamanı geldi," dedim.

Owen tam bir askerdi. Planımın çılgınlığını bir kez bile sorgulamadı. Sessiz desteğı paha biçilmezdi ve planla ilerlerken bana destek, rahatlık ve güven duygusu sağladı.

İlk durağımız ne tür bir hasarla karşı karşıya olduğumuzu görmek için çiçekçiydi. Oradayken kesme makası ve toplayacağımız her şeyi taşımak için dev bir sepet satın aldım. Olumlu düşünmek... öğleden sonrayı atlatabilmemin tek yolu buydu.

İki saatin sonunda, çaldığımız kapıların sayısını unutmuştum ama Mackinac Adası'nın harika insanları bizim için gelmişti. En yakın arkadaşımın düğününü kurtarmak için leylak çiçeklerini dikkatlice koparmamıza izin vermişlerdi. Sepet ağzına kadar canlı leylaklarla doluydu.

sergilenir, kokuları tatlı ve hoş bir atmosfer yaratır.

Çiçekçi dükkânına döndüğümde, dükkân sahibi küçük bir grup arkadaşını toplamıştı; hepsi de yardım etmeye hevesli ve istekliydi. Duygu seline kapılmış bir halde, gözyaşlarım beni utandırmadan önce dükkanın arka tarafındaki küçük tuvalete kaçtım.

Ama tabii ki kendimi toparlar toparlamaz banyodan çıktım ve doğruca Owen'ın kollarına atıldım. Beni sımsıkı kucakladı ve kulağıma fısıldadı, "İyi iş çıkardın, Kit."

Duygularımın kabarmasına neden olan şey, bu kez böylesine şefkatli ve sevecen bir şekilde söylenen lakabın kullanılmasıydı. Gözlerimin arkası zaten sızlıyordu ve onun sözleri bunu daha da kötüleştirdi. Kucağına sokulmuş, vücudunun rahatlatıcı sıcaklığını bedenimde hissediyordum.

Hiç ayrılmak istemedim.

Başımı kaldırıp ona bakmak için geri çekildim. Yüzündeki ifade öylesine saf bir duyguydu ki nefesimi kesti. "Yardımanız için teşekkür ederim," diye mırıldandım, başka ne diyeceğimi bilemez halde. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki, koridorun sessizliğinde bunu duyabileceğinden emindim.

Yavaşça, neredeyse saygıyla, elleri yukarı doğru ilerledi ve sonunda yanaklarımın üzerine geldi. Parmakları yüzümü kavrarken yumuşak bir karıncalanma hissi bıraktı. "Beni şaşırtıyorsun," dedi, sesi sıcak bir fısıltı gibiydi ve kalbim onun sözleriyle kanatlanıp uçtu.

Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve onun tadı duyularımı doldurdu. Kendimi kaybetmişim.

Tamamen ve bütünüyle.

Dili izin istercesine dudaklarımda gezindi, ben de izin verdim. Dili ağzıma girdiğinde duyduğum iniltinin ona mı yoksa bana mı ait olduğundan emin değildim. Tek bildiğim öpücüğünün hayal ettiğim her şey ve daha fazlası olduğuydu.

Ve daha fazlası tam da istediğim şeydi.

Ellerimi göğsüne koyduğumu hatırlamıyordum ama tam o sırada ellerimi saçlarının arkasına doğru kaydırıp tellerini kavırıyordum. Bu sefer inlemenin ondan geldiğini biliyordum. Elleri yanaklarımdan ayrıldı, diğer yanaklarımı kavrayana kadar sırtımdan aşağı kaydı. Uyguladığı baskı o kadar yoğun ki kendimi göğsümden leğen kemiğime kadar ona sıkıca bastırılmış buldum. Ve her şeyi hissettim.

Ve her şeyi kastediyorum.

Ona sürtünürken ilkel, hayvani bir arzunun beni ele geçirdiğini hissettim. Yeterince yaklaşılamıyordum. Yeterince *hissedemiyordum*.

Ağzı benimkine kötü şeyler yapıyordu ve ben daha fazlası için yalvarmak istiyordum. Ani bir soluk ve mırıldanılan bir özür beni irkiltti, başımdan aşağı dökülen soğuk bir kova suyun gücüyle beni gerçekliğe geri döndürdü.

Owen başını kaldırdı ve animızı bölen her kimse onunla konuştu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Özür dilerim," diye bizi bölen kişiden özür diledi. "Birazdan çıkacağız."

Yüzüm sıcaktan kızardı ve beceriksizliğimin ağırlığına dayanamayarak, gömleğinin kumaşı içinde kaybolmayı umarak başımı göğsüne doğru indirdim. "Ah, Tanrım," diye mırıldandım kumaşın içine.

Kıkırdaması, duyduğum kadar hissettiğim de derin, gürleyen bir sestti. "İyi misin, Kit?"

"Aslında utançtan ölemeyeceğinizin farkındayım ama şu anda bu bir olasılık gibi geliyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum! Lütfen bana bir yabancıнын önünde sana bir maymun gibi tırmanmadığımı söyle."

"Bana bir maymun gibi tırmanmadın. Ama bilgin olsun, ben buna tamamen varım," diye alay etti. İnledim ve avuçlarımı yanaklarıma vurdum, ellerimin onları soğutacak kadar soğuk olmasını umuyordum. Öyle bir şansım yoktu.

"Hadi," dedi, elimden tutup beni koridordan dükkânın önüne doğru çekti. "Buradan çıkalım ve bırakalım da hanımlar çalışsın."

"Arka kapıdan kaçış yolu bulma şansımız var mı?"

Gölüşü beni gülümsetti ve azgın bir ergen gibi bir adamla öpüşürken yakalandığım için duyduğum ezici utancı bir anlığına unutturdu.

Bölüm 6

Owen

Owen

N Söylemeye gerek yok, artık geri dönüş yoktu. Cennetin ilk tadını almıştım ve bağımlısı olmuştum. Eğer o kadın araya girmeseydi, cennete girip girmeyeceğimden emin değildim. kendi başıma durabilirim.

Dükkândan çıkıp Ana Cadde'ye doğru ilerlerken Kat'in yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. Onun utancını hafifletmek istiyordum ama bir tabela dikkatimi çekene kadar nasıl yapacağımı bilemiyordum. "Hadi," dedim ve Ana Cadde'deki on yedi farklı şekerleme dükkânının en büyüğü olan Murdick's Fudge dükkânının kapısını açtım.

İçeri girer girmez çikolata aroması yoğunlaştı. Ana Cadde üzerinde yarım mil uzunluğundaki bir alana sıkışmış on yedi şekerleme dükkânı ile hava çikolata, patlamış mısır, fındık ve ne yazık ki at gübresinin girdaplı bir karışımıydı. Kasabanın örnek temizlik çabalarına rağmen bu ikincisini unutmak mümkün değildi. Kürekli ve el arabalı birçok işçinin sokaklarda bir aşağı bir yukarı çalıştığını görmüştüm. Bu da şekerin ve açan leylakların baskın tatlılığının diğer tüm kokuları, hatta nahoş olanları bile bastırmaya yettiği anlamına geliyordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Kat tezgâha doğru ilerlerken. "Her lezzeti denemek istiyorum."

Tezgâhın arkasındaki kız, "Adadaki her dükkândan ücretsiz bir numune alabilirsiniz," dedi. "Ama bu iki kilo şekerleme yemeye denk geliyor."

"Sanırım aşırı şeker yüklemesinden ölürdüm." "Ama gitmek için ne güzel bir yol," diye takıldım.

Bize bir süre yeteceğini umarak birkaç kilo şekerleme aldık. Ama tabii ki bir çanta dolusu şekerleme, tatlıya aşırı düşkün kızım için yeterli değildi. Otele döner dönmez beni Sadie's Ice Cream Parlor'a götürdü. Oradan ikimiz de birer külahla çıktık. Kat'in külahı Mackinac Island Fudge ile dolup taşarken ben Michigan vişneli çikolatalı fudge aldım. Grand Hotel olduğu için, ikramlarımızı araziye ve hemen ötesindeki Mackinac Boğazı'na bakan uzun verandaya götürmeye karar verdik.

Belli ki dünyanın en uzun verandası olan altı yüz altmış metrelik verandada yüz beyaz sallanan sandalye sıralanmıştı. Yan yana iki boş yer bulup oturduk. Biz

Dondurmamızın tadını çıkarırken, bahçe görevlilerinin bahçe yataklarına yeniden hayat verişini, kıştan kalma sıkıcı tonların yerini sardunyaların göz kamaştırıcı kırmızı çiçeklerine bırakışını görerek büyüledik. Verandaya dizilmiş neredeyse yüz elli saksı, çarpıcı bir görsel etki yaratıyordu. Sardunyaların kıpkırmızı yaprakları beyaz saksılar, sandalyeler ve masalar karşısında keskin bir rahatlama yaratıyordu.

"Duyduğuma göre buranın tavanının mavi olmasının bir nedeni varmış." Kat'in sözleri başımı kaldırıp parlak turkuaz tavana bakmamı sağladı, canlı tonu beyaz duvarlar ve diğer vurgular karşısında neredeyse şok ediciydi.

"Peki neden?"

"Güya kuşların oraya yuva yapmasını engelliyormuş."

"Hmm. İlginç. Sanırım onlar için gökyüzünü andırıyor." "Ben de öyle tahmin ediyorum."

Külahımı bitirdim ve göz kamaştırıcı suya baktım. Göl, parlak güneşin altında bir gösteri sunuyordu. Dünün sessiz tonlarının tam aksine, bugünün renkleri canlı, göz alıcı bir gösteriydi. Bir modern mühendislik harikası olan Mackinac Adası Köprüsü, iki su kütlesi olan Huron ve Michigan Gölleri arasındaki geçişi koruyan bir nöbetçi gibi Boğaz'da duruyordu.

Kat'in dikkati de benim baktığım noktaya çekilmiş olmalıydı. "O köprüden arabayla geçebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Hadi ama Kit. En azından bir kere yapmalısın. Ölmeden önce yapılacaklar listesindeki şeylerden biri gibi."

"Dostum, beş mil uzunluğunda. Tüm o suyun üzerinde beş mil asılı. Hayır, teşekkürler."

"Yol boyunca elini tutacağım," diye söz verdim, elini uzatırken sesim hafif ve alaycıydı, ikimiz de bundan bahsetmesek de ilişkimizin değiştiğini nazikçe hatırlatıyordu.

"Kat," diye seslendi verandanın altından bir ses ve elini elimden çekmesine neden oldu. Hissettiğim kayıp anıydı,

Ama en iyi arkadaşıma kız kardeşine olan hislerimi nasıl açıklayacağımı bilemediğim için bu oyunu ona bıraktım.

"Todd, dikkat et!" Kat'in acil bağıışıyla grubun üzerinde bir alarm dalgası yayıldı. "Bu Duke!"

Todd çaresizce canavarı ararken kafası bir o yana bir bu yana savruluyordu ve ben onun çılgınca hareketlerini görünce kahkahalarla gülmekten kendimi alamadım. "Ne! Nerede?"

Şimdi Kat de gülüyordu, sorusuna cevap veremeyecek kadar zorlanıyordu. Grup merdivenlerden verandaya çıktı ve sandalyelerde bize katıldı. Bazı yüzleri bir şaşkınlık dalgası kaplamıştı, ancak hikayeyi bilen ebeveynlerimiz gibi diğerleri de genişçe gülümsüyor, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Todd oyuna getirildiğini hemen anlamış görünüyordu ve hemen beni suçladı. "Dostum. Hiç hoş değil. Bu hikayeyi mezara götüreceğimize söz verdiğimizizi sanıyordum."

"Hafifletici sebepler vardı."

"Elbette vardı," diye mırıldandı, sesi şüphecilikle doluydu.

"Ciddiyim. Bu bir ölüm kalım meselesiydi." Kız kardeşinin panik atak geçirmesini önlemek yeterli bir nedendi.

"Ama pantolonunu ıslatan sen değildin."

Kat yine gülüyordu ve Tria da ona katıldı. "Dur bir dakika," diye soluk soluğa kaldı Kat. "Altına mı işedin?"

En yakın arkadaşıma doğru eğilerek, "O kısmı ona söylemedim," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım! Kardeşimin çift haneli rakamlara ulaştığında hâlâ altını ıslattığını öğrendiğimde şu kadar yaşındaydım."

"Elimden bir şey gelmezdi," diye yakındı Todd. "Sen bir erkeksin. Neden onu çıkarıp gitmedin?"

"Çünkü o at deliydi. Ağacı tekmelemeye başladığında, öleceğimi sandım. Bir anda oluverdi."

"Bu hikâye gittikçe daha da güzelleşiyor." Kat'in eğlenmesini izledim, gözlerinde parlayan kaygısız neşeye bayıldım

Daha önce dök­tüğü gözyaş­ları­ndan çok daha fazla. Kahkahası bir melodi gibi çın­ladı ve kalbime bir sıcaklık getirdi.

Aynen öyle. Batmış­ım ve geriye kalan tek şey müzikle yüzleşmek ve her şeyi kardeşine açıklamaktı.

Qsnpter /

Knt

TDÜĞÜN PROVASI şükürler olsun ki sorunsuz geçti. Daha sonra Mission Point Bistro'daki akşam yemeği Yeşil, kahkaha ve sevgi dolu eğlenceli bir olaydı.

Nedimelik ve sağdıçlık görevlerinin fırtınasına kapılan Owen ve ben çiçekçide olanları tartışma fırsatı bulamadık. Bu hem iyi hem de kötüydü. Konuşmamız kaçınılmazdı ama bunu bir hata olarak görmesi ihtimalinden korkmadan da edemiyordum.

Hayatımın en güzel öpücüğü, sonsuza dek hatırlayacağım bir andı. Hata değildi; saf sihirdi.

Gürültülü kalabalıktan biraz uzakta durmuş, şampanyamın ve bir anlık yalnızlığımın tadını çıkarıyordum ki aniden onu hissettim. Sanki içgüdüsel bir fenomen, kemiklerimde yankılanan ve ne zaman yakınımda olduğunu bana bildiren ilkel bir farkındalık vardı.

"Hey, Kit." Bu lakabın kulağıma nefes nefese fısıldanması tüylerimi diken diken etti. "İyi misin?"

"Öyleyim," dedim kendimden emin bir şekilde, şüpheye yer bırakmadan. "Güzel." Arkamda ve biraz solumda duruyordu.

Onun

Dokunuşu hafifti ama parmakları tenimde ve kolumda kayarken kolumdan aşağı bir ürperti gönderdi ve parmaklarımız nihayet buluştuğunda, daha fazlası için sessiz bir söz oldu. "Bu gece seni özledim," dedi, dudakları şakağıma değdi ve bu sözler içimde bir sıcaklık dalgası yarattı. İhtiyacım olan onay buydu ve nefesimi esir alan gerginlik sonunda serbest kaldı, çiçekçide paylaştığımız elektrikli öpücükten bu yana ilk kez ciğerlerime tam bir nefes dolmasına izin verdi.

"Ben de," diye itiraf ettim.

"Güzel." Gevrek, soğuk şampanyadan bir yudum daha aldım ve onun güçlü göğsüne yaslanırken tadına baktım. "Konuşmamız gerektiğinin farkındayım ama bunu ne kadar istediğimi bildiğinden emin olmak istedim."

"Tanrı'ya şükür."

"Yani, bunu yapıyor muyuz?" "Kesinlikle öyle umuyorum."

"Önce kardeşinle konuşmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Hoşuma gitmese de neden gerekli olduğunu düşündüğünü anlıyordum.

Yine de, Todd'un bizim hakkımızdaki düşünceleri ne olursa olsun, bunun Owen'a olan hislerimi değiştirmeyeceğini açıkça belirtmek zorunda hissettim. "Neden? O benim bekçim değil ki."

"Biliyorum. Ama ona bir açıklama borçluymuşum gibi hissediyorum." İfademdeki bir şey ona şunu iletmiş olmalı

endişelendiğimi söyledim çünkü devam etti. Ve söyledikleri kalbimin derinliklerine işledi ve orada bir yuva buldu. "Bana cehennemi yaşatabilir ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. On iki yaşımdan beri senin benim olman gerektiğini biliyordum. Doğum gününü kaçırdığım o gün anlamıştım. Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve bu beni parçaladı. O gün hissettiklerim, senin sadece en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinden daha fazlası olduğunu anlamamı sağladı; sen özel bir şeydin."

"Senin için sadece Nitwit Kit olduğumu sanıyordum?" Sesim belirsizlikle boğulmuştu, zihnim ağzından çıkan kelimelere inanmak için savaşıyor ama tüm kalbimle içten olmalarını diliyordum.

Bana yakın durduğu için, sessiz telaffuzuma verdiği tepkiyi hissettim. Gerginleşti, sonra hızlı bir hareketle yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Bu sözlerin zihnimde bu kadar uzun süre kalmasına izin verdiğimi ve üzerimdeki etkilerini fark ettiğimde, bir kendinden şüphe ve utanç dalgası hissettim. Gözlerimi kaçırdım, kendi aptallığımı hissederek gözleriyle buluşamadım. Parmakları çenemi yakaladı ve nazik bir hareketle başımı yukarı kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Sessizliği sağır ediciydi, delici bakışları tek bir kelime bile etmeden bir açıklama talep ediyordu.

"Yıllar önce Todd'la konuşmanıza kulak misafiri olmuşum. Şımarık kız kardeşinden şikâyet ediyordu çünkü ailelerimiz beni sinemaya götürmenizi istiyordu. Benim peşine takılmamı istemedi çünkü bir kızla buluşmak istiyordu. Film oynarken Nitwit Kit'i atlatmak çocuk oyuncağıymış gibi konuştun."

Owen'ın yüzü hayal kırıklığıyla buruştu, alnında derin çizgiler oluşurken kaşları çatıldı ve sessizce kararlı bir şekilde başını salladı

İnkâr. "Bu kelimeleri bırakın yüksek sesle söylemeyi, bir kez bile düşünmedim."

"Ama duydum-"

"Kahretsin," diye tısladı, elini saçlarının arasında gezdirirken hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Scott." Bu ismi söylerken sesindeki zehir beni bir anlığına afallattı.

"Peki ya o?"

"Sana hep böyle seslenirdi. Beni kızdırmak için kasıtlı olarak sana takma adımı kullandı."

"Tam bir pislik," diye

tükürdüm. "O

kesinlikle öyle."

"Neden onunla arkadaşız?"

"Değiliz ama ebeveynlerimiz yüzünden öyleymiş gibi davranmak zorundayız" dedi.

Sanırım ailemle düşmanlarımız hakkında konuşmanın zamanı gelmişti. "Hep bunu söylediğini düşünmüştüm."

Elleri sert ve nasırlıydı ama yüzümü kavrarken sıcaktı, avuçlarından yayılan ısı rahatlatıcı bir dalga gibi içime yayılıyordu. "Asla yapmam."

Berrak ve açık gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu. "Sana inanıyorum."

Masmavi gözleri dudaklarımı tuttu, sonra dudaklarıma kaydı ve dilimin içgüdüsel olarak onları ıslatmak için dışarı fırlamasına neden oldu. Bakışlarının yoğunluğu arttı, ifadesi hissedilir bir sıcaklığa dönüştü. Bir başka kavurucu sıcak öpücüğe daha hazırdım.

Niyetim engellenmişti çünkü beklenmedik bir ses beni selamladı. "Kat!" Tria bağırdı. "Sana ihtiyacım var."

Sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi geri çekildim. Owen'ın sırtışı bana yönelmişti, gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Ah, kapa çeneni," diye mırıldandım nefesimin altında, az önce böyle ahlaksızca davranarak kendimi aptal durumuna düşürdüğümü fark ettiğimde yüzüm yanıyordu.

"Sonra" diye söz verdiğinde beni rahat bıraktı. Zengin ve sert sesiyle söylediği bu tek kelime, kadını

karıncalanıyordu. Takım elbise giymiş, kravatsız ve gömleğinin üst kısmı biraz tenini gösterecek kadar açık olması durumu daha da ateşli hale getiriyordu. "Şimdi git bak bakalım gelin ne istiyormuş.

Omzumun üzerinden ona son bir kez bakarak en iyi arkadaşımı bulmaya gittim, o da beni hızla içeri, banyoya çekti.

"Aman Tanrım. Gerçekleşiyor, değil mi?" Tria haykırdı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Aman Tanrım. Ohmygod. Omigod." Heyecan seviyesi her kelimeyle birlikte artıyordu. "Öyle! Buna inanamıyorum."

"Tanrım, Tria. Sakin olur musun? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sen ve Owen. Sonunda!" Yanaklarım anında kızardı ve o da bunu fark etti. "Gerçekten oluyor. Aman Tanrım," diye ciyakladı.

"Tria," dedim arkadaşımın heyecanını bastırmaya çalışarak.

"Daha öpüşmediniz mi?" Yüzüm daha da ısındı. "Aman Tanrım.

Sen yaptın!"

"Ben bir şey söylemedim."

"Buna gerek yoktu. Ben senin en iyi arkadaşınım. Seni bir kitap gibi okuyabilirim. Yüzün her şeyi anlatıyor. Nasıldı?" Tanrım. Bu noktada, vücudumun geri kalanını da yüzümle uyumlu olacak şekilde boyayabilirim. "Evet, kızım. Ateşli olduğunu söyleyebilirim."

"Keser misin şunu?" Tria'yı kardeşim gibi severdim ama bazen seksle ilgili her şey için duyduğu heyecan biraz abartılı olabiliyordu.

"Peki, bu ne anlama geliyor? Siz birlikte misiniz? Onunla yatacak mısın?"

"Neden seninle her şey seksle ilgili?" Homurdandım.

"Çünkü seks doğru adamla yapıldığında kurallara uyar."

Ürperdim. Kardeşimle nasıl bir seks yaptığını düşünmek istemiyordum. Onun ne kadar cömert bir sevgili olduğuna dair bazı detayları paylaşmış olması bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Seks sorusunu görmezden gelmeye karar verdim ve diğerlerine odaklandım. "Tüm bunların ne anlama geldiğini henüz konuşmadık. Sadece onun da en az benim kadar benimle birlikte olmak istediğini biliyorum."

Bir başka tiz ciyaklama sesi banyo boyunca yankılandı.

"Siktir be kadın," diye bağırdı Stephanie, banyoya girerken yüzünü buruşturarak bir kulağını ovuşturdu. "Senin neyin var böyle?"

Diğer kadının varlığı bir fırtına bulutu gibiydi, Tria'nın ruh halini anında karartıyor ve etrafımızdaki havayı soğutuyordu. Fiziksel bir ağırlık gibiydi ve onun bu kadar etkilendiğini görmekten nefret ediyordum. Hiç kimse Stephanie Chambers'ın düğün partisinin bir üyesi olmasına katlanmak zorunda kalmamalıydı. "Seni ilgilendirmez."

Stephanie gözlerini devirdi, sonra bana döndü. "Dışarıda Owen'la oldukça samimi görünüyordunuz." Yemi yutmadım. Stephanie ortalığı karıştırmaktan zevk alıyordu ama ben de sakin kalmaya ve onunla muhatap olmayı reddetmeye aynı derecede kararlıydım. Görünüşe göre yatağındayken seni Nitwit Kit olarak görmüyor."

"Kapa çeneni Stephanie. Bu kadar kaba olmayı bırak," diye savundu Tria. "Yanlış bir şey mi söyledim? Sen daha yeni "Bunca yıl boyunca ona ne yaptın?" Az önce yaptığımız konuşmadan sonra, bu aptal kafiye'nin beni etkilemesine izin vermeyecektim. Owen bu sözleri hiç söylememişti. Dahası, beni hiçbir zaman böyle bir şey olarak görmemişti. Bunu en başından bilmem gerekirdi. Scott'ın sesini onunkıyla karıştırdığıma inanamıyordum.

"Söyle bana," diye devam etti Stephanie, yılmadan. "Seninle birlikte olmak için yüzünü örtmek zorunda mı? Seni becerirken o surata bakmaya nasıl dayanıyor hayal bile edemiyorum."

Evet. Bu senin için Stephanie'ydi. Özüne kadar kötü. Bazıları çürümüş bile diyebilir.

Tria benim adıma, "Defol, kaltak," diye bağırdı. Ama artık kelimelerin beni incitmesine izin vermeyecektim. Stephanie sadece acı çeken bir kızdı.

sadece diğer insanları aşağılayarak kendini daha iyi hissedebiliyordu.

Başını Tria'ya doğru eğerek, "Ne kadar çirkin olduğunu görüyorum," diye alay etti. "Belki Todd'un senin için yaptığı numarayı onunla paylaşabilirsin."

"Tanrım, çok çocuksun."

"Ciddiyim. İki adam da siz iki ezikte ne buluyor?"

"Hadi Kat," dedi Tria kolumdan çekiştirerek. "Adamlarımızın yanına dönelim. Ruh halimi bozmasından bıktım."

Ama gitmeden önce içimi dökmek istediğim birkaç şey vardı. "Hayat amacınızın diğer insanları yıkmak olduğunu bilmek beni çok üzüyor. Çok yorucu olmalı. Sizi gerçekten olağanüstü bir kadın yapabilecek hem çarpıcı bir güzelliğe hem de olağanüstü bir zekâya sahipsiniz. Ancak zaman zaman tatsız ve itici bir şekilde davranmayı tercih ediyorsunuz. Sizin için üzülüyorum."

Sözlerimin herhangi bir etki yaratıp yaratmadığını görmek için durakladım, gözlerim Stephanie'ye sabitlendi. Gözleri, doğrudan bana yöneltilmiş ateşli bir öfkeyle parlıyordu. Onunla ne kadar nazik konuşsam konuşayım, asla değişmeyecekti. Kalbi her zamanki gibi karanlık ve inatçı kalmaya devam etti.

Söyleyecek tek bir şey kalmıştı. "Şu andan itibaren seni unutacağımı bilmeni istiyorum. Sözlerin sadece boş hava ve bir daha asla ruhuma dokunmayacaklar."

Bu sözlerle birlikte arkamı döndüm ve Tria'yı peşime takarak tuvaletten çıktım. Beni tutsak eden, şüphelerimi ve korkularımı fısıldayan olumsuz sözcükler nihayet etkisini kaybediyordu. Onları bırakmaya hazırdım.

Artık Ahmak Kit değildim. Artık Belalı Kat'tim.

Tamam. Bu pek kafiyele olmadı. Ama benim işime yaradı. Baş belasıydım. Ve bu gece istediğimi alacaktım.

Bölüm 8

Owen

TKat'i odasına geri götürürken aramızdaki sessizlik akşam yemeğinden sonra gergin tarafından noktalandı.

kendi kalbimin gümbürtüsü. Gerginliğim açıklanamazdı; beni bu şekilde hissettiren şeyin ne olduğunu tanımlayamıyordum.

Todd'la konuşmam tam da beklediğim gibi geçmişti. Kat'e karşı olan hislerimi her zaman biliyordu, daha önce ona hiç dile getirmemiş olsam bile.

Kızlar içeri girdikten sonra barda bana yaklaşan Todd, "Tek istediğim ona iyi davranman," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Sözlerimi tamamen saçma bulmuş gibi yüksek sesle homurdandı. "Biz ezelden beri arkadaşız. Benim için arkadaştan çok kardeş gibisin. Benden saklayamayacağın kadar çok şey yaşadık birlikte."

"Yani bunca zamandır biliyordun ve bununla ilgili bir sorunun yok mu?" Tereddüt ettim, ağabeyinin tomurcuklanan aşkımıza vereceği tepkiyle ilgili endişelerimi dile getirdim, kelimeler dilimde ağırlaştı. Şüphelerim içinde bir düğüm gibi dönüp duruyordu.

"Neden bununla bir sorunun olsun ki?"

"Onun kardeşi olduğun için mi?"

"Ve sen tanıdığım en iyi adamsın." Derin, içten bir kahkaha göğsünde gümbürdedi. "Seni bu yüzden sağdımcım yapmış olmalıyım." Şakası karşısında gözlerimi devirirken, inlememi engelleyemedim.

"Bak dostum," diye devam etti. "Sana hayatım pahasına güvendim. Hâlâ da güveniyorum. Kız kardeşim konusunda neden sana güvenmeyeyim?"

Sözlerinin etkisi hâlâ devam ediyor. Şu anda bile, yankıları hala içimde titreşiyor.

Kapısına vardığımızda tereddüt ettim, ne yapacağımdan emin değildim. Onu istiyordum ama çok hızlı hareket ederek işleri tehlikeye atmaktan çekiniyordum. Konuştuğunda neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

"Şu anda ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diye fısıldadı, görünüşe göre benimle aynı fikirdeydi.

"Biliyorum." Yaklaşarak yanağını okşadım. "Sadece bunu aceleyle getirmek istemediğimi düşünüyordum. Her şeyi berbat edip seni incitirsem bundan nefret ederim."

"Bana asla zarar veremezsin."

Bu sözler kalbime bir mermi gibi saplandı ve eksik olduğunu bilmediğim bir sıcaklık yaydı. "Bilerek asla yapmam. Ama ben bir erkeğim ve eninde sonunda hata yapacağım."

Güldü. "Eğer yaparsan, seni ararım."

Ona bakarken sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Söz veriyorum." "Kesinlikle."

Bu sözler, bana verdiğim bir sözden çok daha fazlasıydı. Ondan çok daha derindi.

"Ve sana kalbimde bir sığınak vaat ediyorum ve kollarım sana sonsuza dek sıcak ve sevgi dolu bir yuva sağlayacak." Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyordum ama içtenlikle söyledim. Görünüşe göre, doğru kelimelerdi çünkü bildiğim bir sonraki şey, kollarımdaydı, vücudu bana yaslanmıştı ve dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Öpüşme sona erdi ve bana gülümsediğinde, ışıltısı beni tamamen büyüledi ve nefesim boğazımda düğümlendi. "Aynen," dedi ve ben de kahkahalara boğulmaktan kendimi alamadım. Ben ona içten sözler söyledim, o da bana basit bir "Aynen" cevabı verdi. Kit'imle hayat asla sıkıcı olmayacaktı, bu kesindi.

"Duş almam için bana yirmi dakika verir misin?"

Onu duşta düşününce kalbim hızlandı. Sonra sözleri gerçekten içime işledi. "Geri gelmemi mi istiyorsun?"

Gözlerinde hızlı bir şüphe parıltısı belirdi. "Sadece sen istersen."

"Oh, istiyorum," diye hemen teminat verdim. "Yirmi dakika sonra görüşürüz." Uzaklaşmaya başladığımda ellerim kollarında gezindi,

Parmaklarımız iç içe geçene kadar devam etti. Uzaklaşırken içimi bir isteksizlik kapladı, bırakmakta zorlandım. Aramızdaki boşluk genişliyordu ve kollarımızı uzattık, parmak uçlarımız dokunuşun son kalıntılarına tutunuyordu.

"Git," diye ısrar etti. "Ben burada olacağım."

Sözleri dönüp koridorda ilerlemeye başlamama neden oldu ama tiz bir çığlık havayı yararak anında dönmeme neden oldu. Kat yerdeydi ve karanlık bir figür merdiven boşluğuna açılan kapıyı çarparak içeri girmişti.

"Kit," diye bağırdım. Ona ulaşmam sadece birkaç saniye sürdü ama bu süre bana çok uzun geldi. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm, korkunç olasılıklardan oluşan bir fırtına zihnimi tüketirken dünya etrafımda dönüyordu. "Kit, bebeğim. Konuş benimle." I

onu kaybedemezdim. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Kit'imın olmadığı bir dünya düşünmek istediğim bir dünya değildi.

"Ah," diye mırıldandı ve paniklemiş kalbim çılgın ritmini hafifletti.

Yavaşça oturmasına yardım ettim, kendini ayarlarken onu yakından izledim. Kolunu kaldırdı ve dirseğini inceledi. Pembeyaz teninde kıpkırmızı bir leke olarak gördüğüm kan kanımı kaynattı. Acısına neden olan kişinin peşine düşme dürtüsü güçlüydü ama onu bırakıp gitmeme imkân yoktu. O yaralıyken olmazdı.

"İyi misin? Başka bir yerin incindi mi?" "Ben iyiyim. Sanırım iyiyim. O da neydi?"

"Bence asıl soru o kimdi?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldığında yüzünde şok ifadesi belirdi. "Odamda biri mi vardı?" Benim yardımımıyla ayağa kalkmayı başardı ama sonra paniklemeye başladı. "Oh, kahretsin! Olamaz!" Koşarak odasına girdi ve doğruca dolaba yöneldi.

"Kit? Ne oldu? Neyin var?"

Dolaptaki küçük kasanın önünde iki büküm duruyordu. "Gitmişler!" diye haykırdı, sesi umutsuzluktan çatlıyordu ve içimi bir korku dalgası kapladı.

"Neymiş o?"

"Yüzükler. Todd ve Tria'nın evlilik yüzükleri. Tam buradaydılar."

Daha yakından bakabilmek için onu dolaptan çıkardım. Kasanın kapısı ardına kadar açılmıştı ve boş bir alandan başka bir şey görünmüyordu.

Yetkililerin gelmesini beklerken ve rapor tutarken saatler geçti, hırsızlığın ağırlığı zihinlerimizdeydi. Hırsızın itme gücü onu yuvarlanmaya itmişti ve kapıya çarptı, mandal sürgüsü kolunda acı verici bir yara açtı. Benden sadece birkaç adım ötede yaralanmış olmasından ve bunu engelleyememiş olmaktan nefret ediyordum.

Kat yıkılmıştı ve kendini suçluyordu. Sayısız duygu yaşarken ona sarıldım. Öfkeli bir kızgınlıktan

fkeden umutsuzluğa. Todd ve Tria geldiğinde gözyaşları durdurulamaz hale gelmişti. Onların her şeyin yoluna gireceğine dair güvenceleri onu etkilememiş, kendi ıstırabına hapsolmuştu.

Sonunda kollarımda uyuyakaldı.

Bölüm 9

Kat

TSABAH GELDİ VE beraberinde bir önceki gece olanları hatırlattı. Hala bir devletteydim ama öfke hızla onu gölgede bırakıyordu. Artık biliyordum ki, bu düğünü raydan çıkaran her şeye tek bir kişi neden olmuştu. Bisiklet lastikleri. Mahvolmuş çiçekler. Ve şimdi de kayıp alyanslar.

Birileri bu düğünün gerçekleşmesini istemedi.

Kararlılık beni ele geçirdi. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Yüzük olsun ya da olmasın, bu düğün devam edecek.

Watercolor Café'deki brunch, hırsızlık haberinin düğüne katılanlar arasında yayılması nedeniyle sakın geçti.

Gölün kenarında yer alan Kafe, sabahı geçirmemize yetecek kadar doyurucu bir menü ile tuhaf ve samimiydi. Leylak lattemi yudumlarırken, kornaları suyun üzerinde yankılanan feribotların iskeleye yanaşıp kalkışını izledim.

Owen yanımdaydı, beni rahatlatan sürekli bir varlıktı. Dün gece istediğim gibi gitmemiştii ama bu durumda tam da ihtiyacım olan şey oydu. Elini tuttum, parmaklarımızı birleştirdim, kimin gördüğünü ya da filizlenmekte olan ilişkimiz hakkında ne düşündüklerini umursamadım. Her şeyi kabullenmişim ve bunu herkesin bilmesini istiyordum.

Todd ve Tria'nın kayıp alyanslarının ağırlığı göğsümde ağır bir baskı oluştuyordu, ancak arkadaşlarımla ve ailemin sevgisi ve desteğı arasında Owen'ın elini tutmanın basit eylemi bir sevinç titreşimi getirdi.

"Bugün herkesin nesi var?" Scott güverteye çıktı, botları tahtada ağır bir gümbürtü yarattı. "Neden bu asık suratlar?"

"Kapa çenenii Scott," diye tısladı

Stephanie. Stephanie.

Zihnimin arkasında bir şey titreşti. Gözlerimi kapattım ve önceki geceye dair anılarımı hatırladım. Tam kapımı açmışım ki siyah bir ışık gözüme çarptı. Yoldan itildim. Düşerken kolum kesildi. Bir çift siyah ayakkabı, kapının önünden geçip merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboldu ve geriye sadece aceleyle kaçışın kalıcı yankısı kaldı.

Bir çift farklı siyah ayakkabı.

Nefesim kesildi.

Owen anında alarma geçti. "Ne oldu? Sorun ne?"

Stephanie'ye baktım, bakışlarım vücudundan ayaklarına doğru kaydı. Tabii ki o da aynı ayakkabıları giyyordu.

İnanmayarak homurdandım, keskin ve yüksek bir sestii, inanmayan bir kahkahadan başka bir şeyle karıştırılamazdı.

"Ne kadar aptal olabilirsiniz?"

Yavaşça ayağa kalktım, vücudum hala sert itişten dolayı ağrıyordu, acılı kadınla yüzleştım.

"Şimdi neden bahsediyorsun?" diye sordu, sesi soğuk ve keskindi, küçümsemesini görmezden gelmek imkânsızdı.

"Her şeyin arkasında sen varsın. Asıl soru, neden?"

Küçük güverte ailemizle doluydu, hepsi kargaşadan etkilenmiş, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken sesleri kısılmıştı. Tria'nın keskin nefesi seslerin kakofonisini ve suyun güverteye ritmik vuruşlarını kesti.

Stephanie'nin gözleri parladı ve haklı olduğumu anladım. Bakışları sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi kalabalığın içinde telaşla geziniyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Senin bir sürtük olduğunu hep biliyordum ama birinin düğününü mahvedecek kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim. Ne? Başkalarının mutlu olmasına katlanamıyor musun? Sen acı çeken, yalnız bir kadınsın diye herkes de öyle olmak zorunda değil."

"Kendini çok akıllı sanıyorsun ama her şeyi bilmiyorsun."

"Haklısın. Her şeyi bilmiyorum. Örneğin, yaptığınız şeyleri neden yaptığınızı bilmiyorum."

"Ben bir şey yapmadım," diye ısrar etti şiddetle. İşte o zaman kafama dank etti. Yardım almıştı. "Ah, anlıyorum. Kirli işlerinizi suç ortağınıza yaptırdınız." Gözlerim Scott'a kaydı.

"Sen sadece Nitwit Kit'sin, hep öyle olacaksın," diye alay etti Scott, sesi küçümsemeyle doluydu. Zalim sözler tokat gibi çarptı, her hece kalbime indirilmiş bir çekiç darbesiydi. "Buradaki herkes bunu biliyor. O da dahil," diye bitirdi sözlerini, parmağını Owen'a doğru havaya saplayarak.

Hayır.

Hayır.

Sadece

hayır.

İçimdeki öfke sonunda taşmıştı. Buna daha fazla katlanamayacaktım. Daha iyi biliyordum. Yıllar önce bu sözleri duyduğumda, arkasındaki gerçeği fark etmeliydim.

Ama o zamanlar aptalca bir saflık içindeydim. O sözler içimi acımasızca kemirmişti. Duygularım üzerinde bu kadar uzun süre bu kadar güçlü bir etkiye sahip olmalarına izin verdiğim için nefret ediyordum.

"Biliyor musun, bunca zaman sonra hâlâ daha zekice bir şey bulmanı bekliyorum," diye çıkıştım. "Yaş ilerledikçe bilgelik gelir derler. Sanırım 'onlar' seninle hiç tanışmadılar." Tria'nın kıs kıs gülüşünü zar zor duyabiliyordum, Scott'ın bastırılmış bir öfkeyle yanan ve içimde bir huzursuzluk hissi uyandıran alev alev yanan gözlerinden yayılan gerilimin arasında kaybolmuştu. Tehditkâr bir adım atarak yaklaştı, gözleri kısıldı ve hava gerginlikle çatırdadı. Ancak Owen daha hızlıydı, aramıza girdi, vücudu gergindi, yaklaşan fırtınaya karşı bir kalkan gibiydi.

Gözleri aniden anlayışla parladı. "Ah. Nasıl olduğunu anlıyorum." Alaycı bakışlarını Owen'a çevirdi. "Siktiğimin ahmağı, ha? Ortak seçiminiz pek parlak değil, bu da kendi zekanız hakkında pek bir şey söylemiyor."

Owen'ın vücudu kaskatı kesilmiş, çenesi kilitlenmişti ve ondan yayılan gerginlik beni bundan sonra olabilecekler konusunda tedirgin ediyordu. Elimin dokunuşunun onu bir nebze olsun sakinleştireceğini umarak uzandım ve kolunu kavradım. Vücudundan ani bir enerji dalgası aktı, gerginlik belli belirsiz dağılmadan önce avucumun altında kısa süreli bir sıkışma oldu.

İkimizden biri Scott'ın alayına cevap veremedi Todd öne çıktı. "Dikkatli ol Chambers. Bahsettiğin kişi benim kız kardeşim."

"Yani? Onun hakkında daha kötü şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Todd gözlerini o kadar sert devirdi ki neredeyse kafasının içinde kaybolacaklardı. "Evet, pislik bir gençken. Çocuksu eğilimlerimden kurtuldum. Peki ya sen?"

"Siktir git, Larsen. Sen de en az kız kardeşin kadar eziksin."

Tamam. Bu bizi hiçbir yere götürmüyordu. "Sözlerin sadece söz. Hiçbir anlam ifade etmezler. Eylemler, diğer yandan

çok şey anlatır."

Scott'ın şaşkınlıkla karışık öfkesi, ani bir öfke patlamasıyla kardeşime yöneldi ve sonra rüzgârın savurduğu bir kıvılcım gibi bana düştü. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Son birkaç gündür olanların ne kadarını sen yaptın?" Gözlerinde bir şey parladı. Onu anlamam karşısında o kadar şok olmuş muydu ki, sadece inançsızlıkla mı karşılık verebiliyordu? "Bence kesik bisiklet lastiklerini sen yaptın. Stephanie'nin bu işe kalkışarak elini kirletmesine imkân yok."

"Lastikler mi kesilmiş?" Tria nefes nefese kaldı.

"Öyleydiler," dedi Owen. "Kiralayan yer bunu doğruladı."

"Ama neden?"

"Asıl soru bu, değil mi?" Ben de kabul ettim. "Bir açıklama yapmak ister misin Scott? Ya da sen Stephanie?"

Herkes dikkatini sarışın kadına çevirirken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü, gözleri onun çarpıcı varlığına çekildi. Seçtiği siyah dantel pantolon o kadar açıktı ki, neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyordu. Kıvrımlarını saran dar bluz, giydiği şık siyah blazer ceketle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor ve kadınsı formunu vurguluyordu. Güzel bir kadın olduğuna şüphe yoktu, ama bu sadece bir ten derinliğiydi.

Gözleri kısıldı, bir öfke titreşimi onları aydınlattı ve kendimi onun gazabına hazırladım. "Kendini çok beğeniyorsun. Her zaman herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorsun," diye tersledi Stephanie. "Şimdi de yalanlar uydurup herkesi bana ve kardeşime karşı kışkırtıyorsun."

"Bunun doğru olduğuna eminim. Bir bakalım. Lastikleri Scott yaptı, bu kesin. Bence sen ev sahibinin dikkatini dağıtırken o da buzdolabının fişini çekti." Ve yüzükler . . . o da sendin, tabii ki."

Tria inledi. "Çiçekleri de. O sen miydin?"

"Ve yüzükler ... o da sendin tabii ki," diye devam ettim, yılmadan. Kalabalıktan toplu bir soluk yükseldi, birliği

durumun ciddiyeti göz önüne alındığında neredeyse komik.

"Yalan söylüyor!" Stephanie bağırdı, sesi panikle tizleşirken kalabalığın yüzlerini çılgınca taradı, gözleri ona inanabilecek birini, herhangi birini aradı. Sonra bir şey kafasına dank etti ve ifadesi telaştan farkındalığa dönüştü. "Bu kayık olayının intikamı mı?"

"Ne kayığı?" diye merak etti babam.

"Görüşürüz baba," diye mırıldandı Todd. "Bu iş iyiye gidiyor."

Stephanie'nin aptalca varsayımına cevap vererek, "Ben senin kadar kötü niyetli değilim," dedim.

"Ben-"

Tria, "Evet, öylesin!" diye bağırarak kalabalığın kahkahalarına neden oldu.

"Öylesin ama yüzükleri çalan kişinin sen olduğunu bilmemin nedeni bu değil."

Stephanie'nin yüzündeki endişe belirgindi, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı. Endişe alnına çizgiler halinde kazınmıştı ve gözleri çılgınca etrafta dolaşıyordu. Sadece bir kaçış yolu aradığını varsayabilirdim.

"Doğduğun günden beri çok şımartıldın." Kalabalığın arasından bir nefes sesi daha yükseldi. Bu kez Stephanie'nin kendi annesinden. "Sana istediğin her şeyi verdiler. Oyuncaklar. Arabalar. Giysiler." Dikkatle ayaklarına baktım. "Ayakkabılar."

Stephanie istemsiz bir adım geri çekildi. "Çok farklı bir çift ayakkabı giymişsin," diye yorum yaptım. Kolektif, komik bir çöküşle tüm başlar eğildi, bakışlar yere yöneldi ve Stephanie'nin ayaklarına sabitlendi. Spor ayakkabı siyahtı ve üzerinde siyah bir dantel vardı. Dantele karşı bembeyaz olan tabanın taraklı kenarı dramatik bir kontrast yaratıyordu. Dantelin içinde kamufle edilmiş marka adı Chloe'ydi. Bu abartılı tasarımın fiyat etiketinin beş yüz doların çok üzerinde olduğunu tahmin edebiliyordum.

"O kadar belirgin ki, kasamı soyduktan ve beni aşağı ittikten sonra kaçarken onları açıkça gördüğümü hatırlıyorum."

"Ben yapmadım. Ben-"

"Vazgeç artık Stephanie. Her şey bitti," diye mırıldandı Scott, ses tonu tam bir tiksintiyle doluydu.

"Ne yaptın sen?" diye sorarken Bayan Chambers'ın sesi keskin ve acımasızdı.

"Yapmak zorundaydım!" Kelimeler Stephanie'nin ağzından bir silah sesi gibi patladı. "Todd benim. Bunu bana neredeyse doğduğumdan beri söylüyorsun. Benimle evlenmeli. O kaltakla değil."

"Stephanie," diye uyardı babası, sözleri hayal kırıklığının ağırlığını taşıyordu.

"O benim. Bana evleneceğimize söz vermiştin. Her şey ayarlanmıştı. Böyle demiştin," diye bağırdı ailesine.

"Bu bizim açımızdan sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Görünüşe göre bir hataydı," diye yakındı Bayan Chambers.

"Yüzükler nerede?" Bay Chambers sordu.

"Hayır! O benim. Benim yüzüğüm. Todd onlar olmadan onunla evlenemez, değil mi Todd? Dün de böyle demiştin?"

Todd'un aptalca bana yüzükleri hatırlayıp hatırlamadığımı sorduğunu ve onlar olmadan evlenemeyeceğime dair bir yorum yaptığını hatırlıyorum. Çılgın kaltağın bunları ciddiye alacağını kim bilebilirdi?

"Sen kafayı yemişsin," dedi Todd. "Hiçbir şey beni Tria'yla evlenmekten alıkoyamaz."

"Hayır! Yapamazsın-"

"Bu kadar yeter Stephanie," diye araya girdi babası, onu kolundan tutarak. Annemle babama, "Bunun için üzgünüm. Söz veriyorum icabına bakacağız. Yüzükleri bulup en kısa zamanda size getireceğiz."

Chambers hala tekleyen bir Stephanie ile ayrıldı ve kalabalıktan kolektif bir rahatlama sesi yükseldi.

"Polisi aramamız gerekmez mi?" Tria kısık bir sesle sordu, şok alt tonunda belirgindi.

Babam, "Önce ailesinin durumla ilgili ne yapacağını görelim," diye önerdi.

"Lütfen bana o korkunç aileyle bağlarımızı koparabileceğimizi söyle," diye sordu annem ve biz "çocuklar" şok içinde ona baktık. "Ne? Stephanie bu kadar kötü niyetli olmayı nereden öğrendi sanıyorsunuz? Annesi de en az onun kadar korkunç. Onlarla bunca yıl arkadaş kalmamızın tek nedeni senin Scott ve Stephanie'ye yakın olduğunu düşünmemizdi."

"Aman Tanrım, anne. İkisi de korkunç."

"Onlardan yıllardır nefret ediyoruz," diye ekledi Tria.

"Artık şu kayık meselesini konuşabilir miyiz?" Babamın sorusu en güzel sesle karşılandı: dünyada en çok sevdiğim insanların kahkahaları.

Kolları arkamdan beni sarmadan önce onun varlığını tekrar hissettim. "Kit'im," diye mırıldandı, sözcükler bir sıcaklık fısıltısı gibi tenime değiyordu. "Bu çok kötüydü."

Yüzüme aptalca bir sırıtma yayıldı, kendimden aşırı derecede memnundum. Boynuma sokuldu ama babamın sert sesi araya girerek daha fazla yakınlaşmamızı engelledi.

"Bekle. . . burada neler oluyor?" Sesi güvertede gürledi, derin ve yankılanan bir ses ayaklarımızın altındaki tahtaları sarsıyor gibiydi. Gözlerimi Owen'dan ayırdığımda, onu ağzı bir karış açık, şok içinde bize bakarken buldum.

"Ayak uydurmaya çalış baba," diye takıldı kardeşim. "Owen ve Kat birbirlerine aşıklar," dedi, son kelimeyi beş yaşındaki bir çocuk gibi uzatarak.

"Bu ne zaman oldu?" Babam merak etti.

Owen'ın bana kaçırdığım doğum günü partisi hakkında söylediklerini hatırlayarak, "On yaşındayken," diye cevap verdim.

Bölüm 10

Kat

M KARDEŞİN HAYALLERİNDEKİ KADINLA EVLENMİŞTİ ve en çok romantik ayar Ben olsam hiç görüldü. Tören Grand Hotel'in verandasında, güzel bakımlı araziye ve ötesindeki pırıl pırıl göle bakarak gerçekleşti. Kadınlar sihirlerini konuşturmuşlardı. ile ve Leylaklar, dönüştürme onlar içine canlı buketler ve yaka çiçekleri, mükemmel bir enerji patlaması Renkli.

Almak yer sadece önce Gün batımı, ve ayar sansasyoneldi. Ve olarak onlar değiştirildi yüzükler-ki Bayım.

Chambers bulmuş ve bize geri getirmişti; gökyüzü çiçeklerle yarışacak bir renk cümbüşüne bürünmüştü.

Resepsiyon da verandadaydı ve güneş ufku altına doğru kayarken hava serinledi. Smokin ceketini omuzlarıma yerleştğinde gülümsedim. Vücudunun kumaştan yayılan sıcaklığını hissedebiliyordum, sevdiğim rahatlatıcı bir sıcaklıktı bu. Sandalyemden başımı kaldırıp arkamda duran yakışıklı adama baktım. Eğildi ve alnımdan öptü.

"Mutlu musun?" diye sordu yanıma otururken.

"Ölçülemeyecek kadar."

Elimdeki buket bir renk ve koku senfonisiydi ve sarhoş edici aromayı görmezden gelemeyerek derin derin içime çektim.

"Bir sonraki doğum günü buketine leylakların bu tonunu eklemeyi unutmamalıyım," dedi Owen, bakışları narin mor yapraklarda gezinirken.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Sen mi?" Başını salladı. "Ben."

Bunca zamandır her yıl doğum günümde kapıma bırakılan çiçeklerin kardeşimden geldiğini sanıyordum. Bunun Owen'ın işi olduğunu hiç düşünmemiştim. "Neden hiç bir şey söylemedin?"

"Teslimatı yaptığımı sanıyordum."

"Ama onları hiç imzalamadın," diye itiraz ettim. Omuz silkti. "Artık biliyorsun."

Evet. Artık biliyordum. Her şeyi. Artık her sır açığa çıkmıştı. Ve bundan daha mutlu olamazdım. Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm ve kucağına yerleştim. Kolları belime dolanarak beni kendine çekti, benimkiler de boynuna dolandı, parmaklarım saçlarına dolandı. Eğildim ve yanağından öptüm, yüzündeki hafif tüyler dudaklarıma hoş bir doku veriyordu.

"Beni her zaman hatırladığın için teşekkür ederim," dedim, sesim söylenmemiş duyguların fonunda bir fısıltı gibiydi, çünkü asıl söylemek istediğim "beni her zaman sevdiğin için teşekkür ederim" idi.

"Seni asla unutamadım. Hatırladın mı? Sen benim gündeğümüm ve günbatımımsın."

Tüyleri diken diken oldu, sözlerinin uyandırdığı harika hissin fiziksel bir tezahürüydü bu. "Söylediğin şeyler ve bana yaptıkları," diye fısıldadım onu öpmeden önce dudaklarına.

Derin ve gürleyen hırıltısı tenimde titreşti, dudaklarımız kilitlendiğinde içimde bir elektrik sarsıntısı yarattı. Verandadaki kalabalığın kahkahaları ve gevezelikleri, öpücüğünün yoğunluğu tarafından yutularak arka planda kayboldu. Onun uyarılmışlığı altımda yoğunlaştıkça, kendi heyecanımın güçlendiğini hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasında zonklayan bir sıcaklık ve ani bir nem dalgası vardı. Eğer bir an önce buradan çıkmazsak, yanacaktım.

Gürleyen bir kahkaha sesi bizi birbirinden ayırdı ve tutku dolu anımızı bozdu. İkimiz de elimizde olmadan kahkahalara boğulmadan önce gözlerimiz bir an için şaşkınlıkla kilitlendi. Daha yakına eğildi, sesi boğuktu ve fısıldadı, "Senin yanında kontrolümü kaybetmek neden bu kadar kolay?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Kesinlikle." O kadar hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi sallanmaya başladı ve neredeyse yere düşüyordu. Küçük bir kıkırdamaya engel olamadım. Sandalyemden kalkmama yardım etti, sonra otele doğru yürürken elimi tuttu.

Asansör yolculuğu sonsuza kadar sürecekti gibi ama sonunda odama girdik, kapı yumuşak bir gümbürtüyle arkamızdan kapandı. Ceketini omuzlarımdan indirdim ve masa sandalyesinin üzerine koydum. Ona dönerek ellerimi göğsünden yukarı ve boynuna doğru kaydırdım, vücudumu onunkine bastırdım.

Dudakları dudaklarımla buluşur buluşmaz, gergin olduğuma dair tüm düşünceler dağıldı. Bunun yerine, kalçalarımın arasından sıcak bir özlem çizgisi fırladı. Öğrenmeye başladığım gibi, öpücük bir anda basitten ateşliye dönüştü ve ağzının içinde inledim.

Elleri her yerdeydi ve geçtikleri her yerde yanma hissi uyandırıyordu. Kııma ulaştıklarında ayağa kalktı ve ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım. Beni yatağa yatırırken ayakkabılarımı çıkardım. Üzerimde gezindi, elleri elbisemin altından bacaklarıma doğru kaydı. Gök mavisi ipek elbiseyi çok seviyordum ama şu anda onu üzerimden yırtıp atsa da umurumda olmazdı.

Beni tekrar öptü ama çok geçmeden dudakları boynumdan omzuma doğru bir iz bıraktı ve elbisemin küçük askısını kenara çekti. Göğüslerimin kabarıklığı kumaştan dışarı kaydı ve ağzı bundan faydalandı. Tenim onun dokunuşundan zevk alıyordu ama o istediğim yere gitmiyordu.

"Owen," diye yalvardım. Ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini hızla çözdü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yan tarafımdaki fermuarı kavradım. Aşağı çekerek omuz silktim ve askıların omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Elbise çırpındı ve belimde toplanarak çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı.

Gömleğini bedeninden sıyrırken gözleri beni seksi hissettiren bir sıcaklıkla parladı. Ve ne vücuttu ama. Onu sayısız kez gömleksiz görmüştüm ama hiç böyle bir ortamda görmemiştim. Ağzımın ve ellerimin onun her yerinde olmasını istiyordum.

Nazik bir itmeyle beni aşağı indirdi ve elbiseyi bacaklarımdan aşağı kaydırarak tamamen çıkarmaya başladı. Elbise yere doğru süzüldü, bir kez daha üzerimde gezinirken görmezden gelindi. Sadece nefes alış verişlerimizin sesiyle bozulan yumuşak, sessiz bir sessizlik odayı doldurdu. Leylakların narin kokusu havayı incelikle sarmış, arzunun ağır, misk kokusuyla karışarak eşsiz ve kışkırtıcı bir koku deneyimi yaratmıştı. Elleri tenimin kıvrımlarında gezinirken vücutundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, içimde bir beklenti ürpertisi ve yüksek bir farkındalık hissi uyandırıyordu.

"Dünyanın en güzel kadını, Kit'im," diye mırıldandı beni tekrar öpmeden önce. dili aradı

sonra benimkiyle düello yaptı. Doyamıyordum. Daha fazlası için çaresizdim. Onun tadını daha fazla almak için çaresizdim. Daha fazla dokunuşu için çaresizdim.

Göğüslerim onun sert göğsüne sürtündü ve meme uçlarımdaki sürtünme beni ateşe verdi. Ağzı sıkı bir tomurcuğun etrafında kapandığı an, külotum kızarmıştı, bir ıslaklık seli onları dolduruyordu.

Sonra parmakları oradaydı, materyali kenara çekti ve kıvrımlarımın arasından kolayca kaydı. "Bu benim için mi, Kit bebeğim?"

Parmakları derinliklerime daldıkça konuşamıyordum, sadece onayımı inliyordum. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, içinde harikalar yaratırken daha fazla kaldıraç bulmaya çalıştım. Parmaklarının içe doğru her vuruşunda, parlayan zevk daraldı, daha sıcak ve daha acil hale geldi, dokunuşunun altında nabız gibi atan ve zonklayan bir ihtiyaç. Beni terk ederken her yavaş çekişi tatlı bir acı, ayak parmaklarımın dans etmesine ve kalçalarımın yuvarlanmasına neden olan lezzetli bir ıstıraptı, geri gelmesi için yalvarıyordu.

Hava yoğun bir beklentiyle, arzu ve uyarılmanın baş döndürücü karışımıyla doluydu. Yumuşak iç çekişler dudaklarımdan kaçtı ve hızlanan nefeslerimizin sesine karıştı. Başparmağının klitorisime narin dokunuşu omurgamdan aşağı ürperti gönderdi ve vücudumda titreşen heyecan verici bir hissi ateşledi. İhtiyacım o kadar şiddetliydi ki, kendimi orgazma doğru sürüklenirken hissettim. O dakikalarda, zevk arttıkça ve beni sınıra yaklaştırdıkça zaman durmuş gibiydi. Başparmağıyla klitorisimi okşayarak beni dakikalar içinde uçurumun kenarına getirdi. Dudaklarımda onun adıyla patladım.

Ben aşağı inmeden önce kıyafetlerinin geri kalanını ve külotumu çıkarmış, prezervatif takmış ve sert bir hamleyle içime girmişti. Onun zevk iniltisi odada yankılandı, bu ses beni tatmin ve gururla doldurdu.

İçime gömdüğü sikiinin sarsıntısı muhteşemdi. Duyularım derin bir bütünlük hissiyle titreşti, bir

İçimde ahenkli bir senfoni gibi yankılanan huzur ve memnuniyet korosu. İçimdeki doluluk kıvılcımlanarak ateşlendi ve kapalı gözlerimin siyah tuvalinde dans eden ışık parıltıları gönderdi.

Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Ya da bu kadar iyi.

Sırtım dikleşti ve kalçalarım ona doğru kalktı, üzerime gelen her dalga için aç ve çılgınca. Çekirdeğimdeki ısı, yanan bir cehennem, beni tüketti, sinirlerime, hücrelerime, vücudumun her bir molekülüne orman yangını gibi yayıldı ve beni öfkesiyle tüketti.

"Kit'im," diye fısıldadı. "Aşkım."

Vücudum onun sözleriyle bir kez daha parçalandı ama parçalar dağılırken kalbim duygularla dolup taşarak balon gibi şişti. Ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma kadar vücudumdaki her kas kasıldı, katı bir düğüm oluşturdu ve sonra bir anda damarlarımda dolaşan elektriksel, nabız gibi atan hisler çağlayanına dönüştü. Sarsıcı enerji dalgaları içimden geçerek kaslarımın seğirmesine ve derimin binlerce küçük şokla karıncalanmasına neden oldu.

Kendi boşalmasının peşinden koşarken itiş gücü daha da arttı. Her kesik kesik nefes alışımızda haykırıyorduk, çılgınca soluk alıp verişlerimiz ve benim çaresiz çığlıklarım etrafımızdaki boş alanda yankılanıyordu. Owen'ın homurtuları, vücudu amansız bir güç olarak içime girerken şiddetli hava çıkışlarıydı.

Son bir hamle yapıp kendini orada tutarken onu kavurucu bir öpücük için aşağı çektim. Serbest bırakma gücü o kadar güçlüydü ki içimde kabardığını hissedebiliyordum. O boşalırken ismim çiğ, çaresiz bir yakarış gibi etime kazınmıştı. Bir an için orada kaldık, birbirimize kilitlenmiştik. Aleti hâlâ içimde zonkluyordu ve artçı şok dalgaları kaslarımı kasıyordu.

Üzerime yığıldı, ağırlığıyla beni ezmeye dikkat ederek yanıma yuvarlandı ve beni kendine doğru çekti.

"Seni seviyorum, Kit."

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ettim.

Hafta sonu sarsıntılı başlamıştı ama birbirimize sımsıkı sarıldığımızda ne kadar mükemmel bir şekilde sona erdiğini düşünmeden edemedim.

Sonsöz

Owen

Bir Yıl Sonra

| Bugün en iyi arkadaşım ile hayatımda gördüğüm en romantik ortamda evlendim.

Mackinac Adası'na, tüm sırlarımızın gün ışığına çıktığı yere geri dönmüştük. Burası aşk ve bağlılık yemini etmek için mükemmel bir yer, kutsal bir nokta gibi görünüyordu. Batan güneşin yumuşak ışığı Grand Hotel'in verandasını boyarken, ailemizin ve dostlarımızın sıcaklığıyla çevrili bir şekilde yeminlerimizi okuduk.

Geçen yıl her şey dramatik bir şekilde değişmişti. Todd ve Tria'nın düğününden kısa bir süre sonra Kat'i yanıma taşınmaya ikna ettim. Aslında fazla bir şey gerekmedi. Direncini eritmek ve arzularıma tamamen boyun eğmesini sağlamak için kulağına gizlice fısıldadığım bir isim yetmişti. Hem de birden fazla şekilde.

Kariyer yolum hakkında yaptığımız konuşmayı da ciddiye almıştım. Babamla uzun uzun konuştuktan sonra, sağlık görevlisi lisansımı alabilmem için görevlerimi devralacak bir müdür tutmaya karar verdik. Sınavlara hazırlanırken Kat benim en güçlü amigom olmuştu. Onun sürekli desteği olmadan bunu başaramazdım.

Hem kariyerimde hem de özel hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve Kat'in bunda büyük bir rolü vardı. Onun varlığı parlak bir güneş gibiydi, beni ışığıyla yıkıyor ve yaşadığımı hissettiriyordu. Ben de onun için aynı şeyi yapmaya çalıştım.

O da kolay kurtulamadı. Hayatımı değiştireceksem, onu bağlayan prangalardan kurtulmasına yardım etmeye kararlıydım. Ve bu onun tekne korkusuyla başladı.

Düğünden sonraki yaz, ona musallat olan korkuyla yüzleşmek için sayısız saatler harcadık. Yolculuğumuza feribot gibi daha büyük teknelerle başladık ve artan paniğini bastırmasına yardımcı oldum. Oradan aşağıya doğru indik. Kürekli tekneler, kanolar, iki kişilik kayıklar. Sonunda kendi kanosuna bindi ve takla atarsa ne yapacağını ve nasıl panik yapmayacağını çok iyi biliyordu.

Gölün durgun yüzeyinde zahmetsizce süzölüşünü, güneşin tadını çıkarırken yüzünün içten bir gülümsemeye aydınlanışını izlemek, yaşayabileceğimi hiç bilmediğim bir sevinçle doldurdu beni. Yüzüne kazınmış olan huzuru görmek, yaratılmasına yardım ettiğim bir huzur, beni ezici bir tatmin duygusuyla doldurdu.

Şimdi alacakaranlık gökyüzünü yansıtan su, daha önceki kayık yolculuğumuzun dinginliğini yansıtan sessiz bir huzura sahipti ve onun varlığını yanımda hissediyordum. Hava durgunlaşıyor ve hafif, tanıdık bir koku bana doğru sürükleniyor, ben onu görmeden çok önce yaklaştığının sinyalini veriyordu. İçimde ona doğal olarak uyum sağladığıma dair derin bir his vardı, sanki buna yatkınmışım gibi.

Bir elimi beline doladım ve onu yanıma çektim. Dudaklarım şakağında, "Kit," diye fısıldadım ve leylak kokusu bir fısıltı gibi burnumu gıdıkladı. Karmaşık dantellerle parıldayan gelinliği koridorda yürürken ışıldıyor gibiydi, gözleri tüm adayı aydınlatan bir gülümsemeye benimkilerle buluştu. Her şeyi onun gözlerinde gördüm, nefesimi kesecek kadar güçlü bir duygu dünyası.

Şimdi de bana aynı bakışı atıyordu. "Burada bu kadar çok ne düşünüyorsun?"

"Her şey ve hiçbir şey," diye cevap verdim. "Paylaşmak ister misin?"

"Gelecek bizim için iyi görünüyor."

Yüzü, her zaman göğsümde bir çarpıntıya neden olan bir gülümsemeye aydınlandı, kalbimin çarpmasına neden olan bir gülümseme. "Buna yakın gelecek de dahil mi?" İfadesi boğucu bir hal aldı ve anında sertleştim.

Onu gelin gibi kollarımın arasına aldığımda duyduğu tek ses şaşkın soluk alışydı. Verandadan çıkıp Grand Hotel'in lobisine girdiğimizde, elbisesinin kuyruğu kolumun üzerinden zarifçe geçerek her adımda yere sürtünürken, düğün konuklarımızdan gelen kurt ısıkları ve çığlık sesleri arkamızda yankılanıyor, kutlamamızı

Kalkış. Yanaklarının kızarması, yüzünde güneşin doğuşu gibi, onu utandırdığımı anlamamı sağladı ama umurumda değildi. Vücudumdaki her kas onu yakınımda tutmak için geriliyordu ve onu hiçbir şey için bırakmazdım.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen asansörde tek başıma, yüzümü boynuna sokmaktan kendimi alamadım. Kıkırdaması yumuşak bir iniltiye dönüştü ve ben onu nazikçe ısırarak lezzetli bir meze gibi tattım. Dudaklarına ulaşana kadar ağzımı boğazının pürüzsüz sütununda gezdirdim. Onun dokunuşuna duyduğum özlem o kadar yoğundu ki, sanki vücudum dudaklarının mührü olmadan nefes alamıyormuş gibi hissediyordum ama aynı zamanda bu beklenti nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Kollarımdaki güzel kızın kıkırdamalarına neden olarak odamızın anahtar kartını karıştırdım. Sonunda yeşil ışığı aldım ve kapıyı iterek açtım. Hızla yatağa doğru ilerledim, mesafeyi birkaç uzun adımda kat ettim ve ayaklarının yere değmesine izin verdim.

Uzanıp saçındaki birkaç tokayı çıkardı ve başını hafifçe sallayarak uzun altın dalgaların omuzlarından aşağıya dökülmesini sağladı. Bana sırtını dönerek saçlarını ensesinden kaldırdı. Beklenti ve şefkat karışımı bir duyguyla eğilip boynunu öptüm ve hediye mi açmaya başladım. Karmaşık düğümlerle bağlanmış, sırtını çaprazlama kesen ipek danteller, ben onları çözerken yumuşak bir fısıltıyla yerlerinden oynadı. Artık askıları tarafından desteklenmeyen elbisesinin narin kumaşı vücudundan aşağı kayarak ayaklarının dibinde yumuşak, beyaz bir bulut oluşturdu.

Yavaşça saçlarını bıraktı ve yüzünü bana döndü. Geçen yıl nefesimi kesen anlarla doluydu, ama bu an hepsini gölgede bıraktı, gölün üzerindeki bir gün batımı gibi nefes kesici ve unutulmazdı. Ağgözlü bakışlarımdan varlıklarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan dantellerle önümde durdu. Beyaz gelin sütyeninin ince şeffaf malzemesi arasından meme uçları açıkça görülebiliyordu ve öne çıkıyordu

belirgin bir şekilde. Ona olan açlığım çok fazlaydı ve ağızımda tükürük birikirken sertçe yutkundum.

Çok güzel bir gelin olmuştu, ama şimdi önümde en ufak bir kumaş parçasıyla dururken ve gözlerinde kayıtsız şartsız arzu dolu bir bakışla çok etkileyiciydi.

Onu ayaklarının dibindeki kumaş bulutundan kaldırdım ve yatağa fırlattım. Smokinimi aceleyle çıkarırken, bulaşıcı kıkırdamaları beni cesaretlendirdi. Bir dizimi yatağa koyarak üzerine tırmandım ve dudaklarına yapıştım. Arkasından sütyeninin kopçasına uzandığımda kıkırdamaları sınırsız inlemelere dönüştü. Rahatsız edici materyali vücudundan çekerek omzumun üzerinden uçmasına izin verdim. Göğüsleri açıkta kalınca, soğuk havanın ve heyecanın etkisiyle meme uçları dikleşti. Onları avuçladım, ellerimde ağırlıklarını hissettim. Başparmaklarımı gergin tomurcukların üzerinde gezdirdim, keskin bir şekilde nefes aldığımda gülümsedim, gözleri kapandı ve başı geriye doğru eğilerek soluk boynunu savunmasız bıraktı. Hiç tereddüt etmeden dudaklarımı boynundan aşağıya, pembe meme uçlarından birini ağızıma alana kadar gezdirdim.

Onu sevdiğim bir yıldan sonra, vücudundan gelen ipuçlarını oldukça iyi tanımaya başlamıştım, ama bu gece bir şeyler farklıydı. Belki de artık benim karım olmasından kaynaklanıyordu ama her şey daha da gelişmiş gibiydi. Sesleri doğrudan benim aletime gidiyordu, arzudan damlıyor ve onun içinde olmak için umutsuz bir ihtiyaçla zonkluyordu. Ama bu gerçekleşmeden önce karımla ziyafet çekmem gerekiyordu.

Külotunu çekip çıkardım ve karnından kalçalarının arasına doğru bir öpücük yolu açtım. Sonra ayak bileklerini omuzlarıma atarak yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. Vücudu benim bakımlarım altında titreyene kadar yalayıp emerken, uyarılmasının baş döndürücü kokusu burun deliklerimi doldurdu. Kavrayışı sıkılaştı, saçlarımı çekti ve başıma bir acı sarsıntısı gönderdi, ama onun ecstasy'nin sancılara yakalandığını bilerek buna katlandım.

Her anından, dilimin her vuruşundan, her tek cızırtısından hissinden ben onu inşa ederken zevk aldım.

zevki doruğa çıkardı. Ve o zirveyi bir nem hücumuyla aştığında, onu içime çektim.

Tekrar aşağı inmesi için ona biraz zaman tanımak isteyerek vücuduna geri döndüm ama küçük sürtük elini indirdi ve parmaklarını bana doladı. Bu dokunuşla tüm vücudum sarsıldı. Gözlerimi kapattım ve onu izlerken zaten uçurumun kenarında olduğum için sakinleşmek için dua ettim.

Elini çektim ve kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim. Göbeğindeki yoğun ısı, sikim için hoş bir kucaklama sağladı. Benimle birlikte hareket ederken coşkuyla kıvrandı ve inledi, zevk çığlıkları havayı tatlı bir yoğunlukla doldurdu. Isı güneye doğru ilerledi, kasıklarım da birikti, ta ki taşaklarımı yalayan ateşi hissedene kadar. Onun içinde kendimi bırakma dürtüsü amansız bir his seliydi. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Gırtlaktan gelen sesi beni çok heyecanlandırdı ve yükselen üfleme ihtiyacına karşı savaştım. İçine girip çıkarken yüz ifadesini yakından gözlemleyerek, hareketlerimin alt dudağını ısırması ya da göz kapaklarının arzuyla düşmesi gibi tepkilere yol açtığı anları fark ettim. Kat'in yalvarışları çaresizleşene, hıçkırıkları arzusunun aciliyetini yankılayana kadar onun zevkini artırdım. Taşaklarımdaki ağrı dayanılmaz hale gelene, boğazımdaki gerginlik artana ve ona olan aşkımin yoğunluğu beni tüketecekmiş gibi hissedene kadar dayandım. Sonra onun özgürce uçmasına izin verdim ve ikimiz de tükenene kadar onunla birlikte uçtum, aşağı inene kadar, birbirimize dolanmış, tüm yalnız dünlerimizin gittiğini bilerek mutlu bir şekilde.

Onu sıkıca kucaklarken ve dudaklarının göğsümdeki nazik kıvrımını hissederken fısıltıyla "Karım" dedim. "Aşkım." Uykuya dalarken nefesleri daha yumuşaktı. "Kit'im."

Ayrıca Tarafından

Nighthawks Arama Kurtarma [Nadia'nın](#)
[Nemesis'i](#) (Nighthawk Prequel Novella)

[Natalie's Nighthawk's](#)

[Emma's Element](#)

[Annika's Auro](#)

[Sutton's Shadow](#)

[Hollynn's Horizon](#)

[Sophie'nin Şarkısı](#)

[Jolene'in Adaleti](#)

Marnee'nin Görevi (Çok Yakında)

Yazar Hakkında

Amanda Zook, ortaokulda Rüzgar Gibi Geçti'yi okuduğundan beri hevesli bir aşk romanı okuyucusudur ve sonunda kafasının içinde yaşayan hikayeleri özgür bırakmaya karar vermiştir. Dünyanın En Tatlı Yeri'nde (Hershey, Pennsylvania) büyüdükten sonra küçük bir liberal sanatlar okulunda İngilizce okuyarak üniversiteye gitti (İngilizce diplomasıyla ne yapabilirsiniz ki?). Hayatının aşkıyla orada tanıştı ve onu evliliklerinin ilk 20 yılını geçirdikleri Jersey Shore'a (hayır, MTV reality şovu değil) kadar takip etti taşınmadan önce yarı yolda ülke.

Amanda Şimdi mitten eyaletinin güneybatı köŐesinde Michigan Gölü kıyısında yaŐıyor (köpekbalıkları yok, tuz yok, sorun yok).

O bir eŐ, genç ikiz kızların annesi ve artık baŐarı listesine yayınlanmış bir yazarı da ekleyebilir.

Onu [Facebook'ta](#) bulabilir, okuyucu grubuna, [Amanda Zook Books'a](#), [Instagram'a](#) ve [TikTok'a](#) katılabilirsiniz.

En son haberler için web sitesini ziyaret edin ve ücretsiz hediyeler için bültenine kaydolun. www.amandazook.com veya amandazook@amandazook.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

